

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

KOMÜNİST

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkezi Yayın Organı

AĞUSTOS 1978 / SAYI: 2

DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE DURUM PARTİMİZİN GÖREVLERİ

İÇİNDEKİLER**KONU SAYFA****DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE DURUM, PARTİMİZİN GÖREVLERİ**

Dünyada durum.....	2
Türkiye'de durum.....	17
Partimizin Dünyadaki ve Türkiye'deki Siyasi durum karşısında görevleri.....	17
Açıklamalar.....	26
TKP(ML)'İN EYLEM BİRLİĞİ MESELESİ ÜZERİNE GÖRÜŞLERİ.....	28
„BİRLİK“SORUNUNUN ORTAYA KONULUŞU.....	28
„Birlik“ Sorununun birinci yönü „Komünistlerin birliği'nin sağlanmasıdır.....	29
Leninist Birlik Sonunu'nun ikinci yönünü işçi sınıfının birliği'nin sağlanması oluşturur.....	29
Birlik sorunu ve sınıfsal ittifaklar meselesi.....	30
Eylem Birliği sorunu.....	31
Eylem birliğinin muhtevası ve ilkeleri.....	32
Açıklamalar.....	34
PMK 1. TOPLANTISINDA ALINAN EĞİTİM PROGRAMI ÜZERİNE KARAR..	35

AÇIKLAMA

Komünistin 1. sayısında, çelişmeler ve düşmanlar meselesi, Kitle Derneklerinde Çalışma ve Tüzük üzerine açıklamaların 2. sayıda yer alacağı söyleniyordu. Bunlardan Tüzüğümüzün açıklamasını içeren bir yazı MK tarafından Şubat ayında yazılmış ve çoğunluk bölgelerde basılıp dağıtılmıştır. (Tüzük Üzerine Açıklamalar adlı yazı). Diğerleri ise hem başlıbaşına ve hemde geniş bir dizi konu olduğu için 3. ve 4. sayılarda yayınlanacaktır. 2. sayıda Partimizin dünya ve ülkemizdeki mevcut durumu somut olarak nasıl değerlendirdiğini açıklayan ve Partinin görevleri hakkında bilgi veren yazının yazılması uygun görülmüştür.

DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE DURUM PARTİMİZİN GÖREVLERİ

Kapitalizmin “serbest rekabetçi” bir şekilde geliştiği dönem 20. yüzyıl başlarında yerini kapitalizmin tekelci aşamasına yani emperyalizme bıraktı. Bu, kapitalist toplumun gelişme yasalarının tamamen normal ve doğal gelişmesinin bir sonucuydu. emperyalizm, kapitalizmin gelişmesinin son sınırı; Lenin’in ünlü deyimiyle “can çekişen kapitalizm”dir. Kapitalizmin emperyalizm aşaması, çürümüş ve yozlaşmış bütün şeyler gibi kapitalizmin iğrenç yüzünü tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarmış; kapitalizmin özünde varolan karakteri, dünya çapında yoğunlaşmış ve mekezileşmiş sermayenin tahakkümü olan emperyalizm döneminde tamamen belirginleşmiştir.

Emperyalizm döneminde kapitalizmin eşit olmayan sıçramalı iktisadi ve siyasi gelişme yasası, özü gerici, haksız yağma ve talan, dünya pazarlarının yeniden pay edilmesi olan iki kanlı dünya savaşına yol açmıştır. Bu savaşlar tamamen emperyalizmin özüne uygun, onun yağması ve ilhakçı olan kaçınılmaz eğiliminin sonucu ortaya çıkmıştır.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasında Leninizm ortaya çıkmış, V.İ. Lenin önderliğinde Rusya’da gerçekleştirilen 1917 Ekim devrimi ile emperyalizm ve proleter devrimler çağı açılmıştır. Dünya, 1917 Ekim devriminden bu yana bu çağ içerisinde yaşamaktadır. Dünya halkları ve uluslararası proletarya hala Ekim devriminin açtığı yolda ilerlemektedir.

Büyük Ekim devrimi, “Emperyalizm işçi sınıfını devrime götürür” (*) gerçeğini sadece ispatlamakla kalmamış, en büyük emperyalist devletlerden biri olan Rusya’da işçi sınıfını iktidara getirerek Lenin ve Stalin önderliğinde uluslararası proletaryanın yol göstericisi olmuştur.

Ekim devrimi, sömürsüz toplumu hedef alan bir proleter devrimi olarak dünya emperyalist sisteminin Rusya’da bulunan en zayıf halkasını kurmuş, emperyalist sistemde büyük bir gedik açmıştır. Dünya emperyalist sistemine karşı proleter dünya devrimi cephesinin yolunu açmış, onun önderliğinde yürüyen proleter dünya devrimi cephesi parlak başarılar elde etmiştir.

Dünya bugün, yolunu Ekim devriminin açtığı proleter dünya devrimi süreci içerisinde. ekim devrimiyle birlikte dünya kesinlikle uzlaşmaz iki cepheye ayrılmıştır. Proleter dünya devrimi cephesi ve karşı-devrim cephesi.

Bugün karşı-devrim cephesini emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericiilik oluşturuyor.

Emperyalist ülkelerdeki (revisyonist yeni tekelci burjuvazinin hakim olduğu ülkeler de dahil) emperyalist burjuvazi, onların yarı-sömürgesi olan ülkelerdeki kompartor burjuvazi, toprak ağaları ve orta burjuvazinin sağ kanadı ile Sosyalizmi inşa sürecinde bulunan ülkelerdeki burjuvazi dünya karşı-devrim cephesini oluşturan sınıflardır. Küçük burjuvazinin durumu ise sosyalist devrim sürecinde devrimin hedefleri arasında, demokratik halk devrimi aşamasındaki ülkelerde ise halk kapsamı içerisinde yer almak şeklinde farklılıklar gösterir.

Bugün dünya karşı-devrim cephesi içerisinde çok çeşitli çelişmeler mevcuttur. Bu cephe içerisinde bugünkü dönemde ABD emperyalizmi ile Rus Sosyal emperyalizmi en büyük emperyalist ve karşı-devrimci güçler olarak ortaya çıkmaktadırlar. Bunlar yarı-sömürge ülkelerdeki faşist ve sosyal faşist diktatörlüklerin esas destekleyicisi durumunda; karşı-devrim cephesi içerisinde sömürü, hegemonya, silahlanma, vs. gibi konularda öne çıkmış bulunan en büyük emperyalist devletlerdir. Bugün emperyalist sistem içerisinde karşı-devrimci cepheyi oluşturanlar sadece bunlar değildir. Bu iki en büyük emperyalist devletten nicel bakımından zayıf olmasına rağmen nitelik bakımından özde hiçbir farkı olmayan Batı Almanya, Japon, Fransız ve İngiliz emperyalizmi de büyük emperyalist güçlerdir. Bunlar diğerleriyle birlikte bir bütün olarak proleter dünya devriminin önüne dikilmeye çalışan güçlerdir.

Proleter dünya devriminin hedefi özel mülkiyetin varlığını ortadan kaldırma, sınıfların zamanla yokolması, insanın insan tarafından sömürsünün ortadan kalkmasıdır?

Komünist Enternasyonal bu tarihi Marksist-Leninist gerçeği programının en başında şöyle açıklıyor: “Emperyalizm çağı can çekişen kapitalizm çağıdır. Dünya ekonomisinin gelişen üretici güçleri ile milil sınırlar arasındaki derin çelişmenin doğrudan sonucu olan 1914-1918 dünya savaşı ve bu savaşın başlattığı kapitalizmin genel buhranı sosyalizmin maddi şartlarının artık kapitalist toplumun rahminde olgunlaşmış olduğunu kanıtlamaktadır. Dünya savaşı ve kapitalizmin genel buhranı, sosyalizmin maddi şartlarının artık kapitalist kabuğun, insanlığın gelişmesi önünde dayanılmaz bir engel haline geldiğini ve kapitalist boyunduruğun devrimle yıkılacağı günün tarihin gündemine girdiğini kanıtlamaktadır.

Kapitalist gücün merkezlerinden sömürge dünyasının en uzak merkezlerine kadar, emperyalizm, bütün ülkelerde geniş proletarya kitleleri üzerinde mali sermaye plütokrasisinin diktatörlüğünü uygulamaktadır. Emperyalizm olanca gücüyle kapitalist toplum içindeki bütün çelişmeleri açığa çıkarmakta ve derinleştirmekte, sömürülen sınıflar üzerindeki zulmü alabildiğine ağırlaştırmakta ve kapitalist devletler arasındaki mücadeleyi iyice keskinleştirmektedir. Böylece, mevcut sistemin tümünü temellerine kadar sarsan ‘dünya çapında, amansız savaflara yol açmakta ve proleter dünya devrimini şaşmaz bir zorunluluk haline getirmektedir.’”

Gerçektende bu çağı gelinceye kadar geçen tarihi dönem içinde ortaya çıkan devrimler, üretim ilişkilerini değiştirmelerine, toplumsal yasaların gelişmesine uygar üretim ilişkilerini temsil etmelerine rağmen hepsinden ortak özelliği üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ve insanın insan tarafından sömürsünün varlığını muhafaza etmek idi. Köleci, feodal ve kapitalist toplumların hepsi üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ve sömürüyü muhafaza etmiş, bu toplumların küçük bir azınlığı daima halkın yarattığı değerlerin büyük bir kısmına el koymuştur. Dolayısıyla bu toplumları birbirinden ayırdeden temel mesele üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyetin ve sömürünün birbirinde olup diğerinde olmaması değil, tersine bunların şekilde olan değişiklikleri; sömürücü sınıfların değişiklikleridir. Köleci sınıfların yerini feodallere, onlarında kapitalist burjuvaziye terketmesi; köleleri serflere, serflerinde-kapitalist burjuvaziye emeğinden başka satacak hiçbirşeyi olmayan- proleterlere dönüşmesidir.

Bu tarihsel gelişim içerisinde kapitalist toplum, üretimin toplumsal niteliğini iyice geliştirmiş, üretimin toplumsallığı ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki çelişmeyi açık bir şekilde ortaya sermiştir. Kapitalizm kendi bağrında zincirlerinden başka kaybedecek hiçbirşeyi olmayan proletaryayı geliştirmiştir. Kapitalizmin serbest rekabetçi dönemi yerini tekeci kapitealizm olan emperyalizme bıraktığında, tüm bu çelişmeler dünya ölçüsünde yoğunlaşmış, sistemleşmiş, açık ve net bir hal almıştır.

1917 Ekim devrimi ile proletarya ilk defa bir ülke de iktidarı ele geçirmiş, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının yolunu açmıştır. Bütün bu tarihsel gelişmeyi Stalin kısaca şöyle anlatır: “Ekim devrimi yalnız ‘ulusal çerçeve’ içinde bir devrim değildir. O, herşeyden önce, uluslararası çapta, dünya çapında bir devrimdir, çünkü dünya tarihinde eski kapitalist dünyadan, yeni sosyalist dünyaya doğru insanlık tarafından meydana getirilmiş köklü bir dönemeci kaydetmektedir.

Eskiden devrimler genellikle devlet yönetimine bir sömürücüler kümesinin yerine, bir başka sömürücüler kümesinin getirilmesiyle sonuçlanırdı. Sömürücüler değişirdi, sömürü kalırdı. Kölelerin kurtuluş hareketi sırasında böyle oldu. Serflerin ayaklanmaları döneminde böyle oldu. İngiltere’de, Fransa’da, Almanya’da bilinen ‘büyük’ devrimler döneminde böyle oldu. Ama proletaryanın, tarihi kapitalizme karşı yürütmek amacını taşıyan, ilk kez zafere erişen, kahraman ama buna karşı sonuçsuz kalan ilk girişimi olan Paris Komününden söz etmiyorum.

Ekim devrimi, bu devrimlerinden, ilkesinde ayrılmaktadır. O, kendine amaç olarak, bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücüler grubunun yerine bir başka sömürücüler grubunu getirmeyi değil, insanın insan tarafından her türlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, proletaryanın diktatörlüğünü kurmayı, bugüne dek varolan bütün ezilen sınıflar arasında en devrimci sınıfın iktidarını kurmayı, yeni bir toplumu sınıfsız sosyalist toplumu örgütlemeyi almaktadır.”(*)

İşte 1917 Ekim devriminden bu yana dünyanın içerisinde bulunduğu devrim süreci proleter dünya devrimi sürecidir. Proletarya bu sürecin içerisinde tayin edici role sahip, gelişip güçlenen, yeni ve geleceği temsil eden, üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti, sömürüyü artadan kaldıracak olan, ‘insanlığı kurtarma tarihi görevinin omuzlarında’ bulunduğu, sonuna kadar devrimci kalan, modern toplumun biricik devrimci sınıfıdır.

Proleter dünya devrimi işte bu şekilde bir amaca yönelmiştir. Proleter dünya devrimi bir bütün olarak emperyalizmi ve her türlü gericiliği yıkmaya, sosyalizmi ve giderek sınıfsız toplumu gerçekleştirme hedefine yönelmiştir. Bu içinde bulunulan süreç, tarihi olarak emperyalizmin ve her türlü gericiliğin yıkıma, sosyalizmin güçlerinin zafere ve başarıya yöneldiği bir süreçtir. Bütün bu süreç içerisinde proleter dünya devrimi cephesinin esas güçleri sosyalist devletler Marksist-Leninnist partiler öncülüğünde ezilen ve sömürülen halklar ve onların mücadeleleri olmuştur. Bütün bu tarihi süreç için geçerli olmuş ve olacak olan proleter dünya devrimi cephesinin esas güçleri yanında, emperyalist sistemi, kısa ve geçisi bir süre için bile olsa geriletip zayıflatan tüm devrimci hareketler de proleter dünya devrimi cephesinin yedek güçleri olmuştur ve olacaktır.

Proleter dünya devrimi tek tek ülkelerde proletarya önderliğinde gerçekleştirilen devrimlerin ve mücadelelerin birleşmesinden oluşan karmaşık bir süreçtir.

Proleter dünya devrimi mücadelesi bugün tarihin çarkını ileri döndüren itici güçtür. Proleter dünya devrimi tek tek ülkelerde proletarya önderliğinde yapılan devrimlerin birleşmesinden oluşan karmaşık bir süreçtir. Tek tek ülkelerde bugün devrim aşamaları, devrimin görevleri değişiklikler göstermektedir. Proletaryanın iktidarda olduğu ülkelerde görev, sosyalizmin inşasıdır. Emperyalist ülkelerde görev, emperyalist burjuvazinin hakimeyetine sosyalist devrimle son vermektir.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde görev demokratik halk devrimini gerçekleştirme görevidir.

Bütün bu değişik devrimci süreçlerde, sonuna dek devrimci tek sınıf olan proletarya, devrime öncülük etme tarihi görevini omuzlarında taşımaktadır. Proletarya bu öncülük görevini Marksist-Leninist partiler aracılığıyla gerçekleştirir. Proletaryanın önderliğinde, bütün bu değişik devrimci süreçler birleşerek bir tek hedefe, emperyalizmi bir bütün olarak yıkma, sömürüye ve üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son verme, sosyalist toplumu kurma ve toplumu proletarya diktatörlüğü altında bayrağında 'herkesten yeteneğine göre, herkesi ihtiyaçlarına göre' yazılı, sınıfsız, komünist topluma doğru ilerletme hedefine yönelirler. Bütün bu devrimci süreçler, bu yüzden proleter dünya devrimi sürecinin ayrılmaz parçalarıdır. Proleter dünya devrimini esas güçleri işte bu yüzden, proletaryanın iktidarda bulunduğu sosyalist devletler, Marksist-Leninist partiler önderliğinde uluslararası işçi sınıfı ve Marksist-Leninist partiler öncülüğünde ezilen halklardır.

Bunların dışında bir bütün olarak emperyalizmi geçici ve kısa süre için bile olsa geriletip zayıflatan tüm hareketler, proleter dünya devriminin geçici müttefikleri, yedek güçleri haline gelirler. Bu hareketler emperyalizmi bir bütün olarak zayıflatmayıp, tersine güçlendirmeleri halinde, bu hareketler emperyalizmin, yeni karşı-devrimin güçleri arasına katılırlar.

Emperyalizm çağında proletarya önderliğinde olmayan hiçbir hareket, nihai bir şekilde ulusal ve sosyal kurtuluşu garantileyemez.

Bugün emperyalizme bağımlı birçok ülkede proletaryanın önderliğinde olmayan hareketler de vardır. Komünistler bu hareketler arasında titiz bir ayırım yapmalıdırlar.

Bugün emperyalizme bağımlı ülkelerdeki çeşitli hareketleri üç kategoride değerlendirmek mümkündür. Bunlardan birincisi, çağımızda yaygın ve tipik olmasa da var olan milli hareketlerdir. Bunlar ezilen ve uyruk milletlerin burjuvazisi ve topkark ağaları önderliğinde amacı milli bir devlet kurmak olan hareketlerdir. Komünistlerin bu milli hareketlerdeki destekledikleri tek şey, onun demokratik muhtevasıdır. Bu demokratik muhteva milli zulme, milli eşitsizliğe karşı ayrı bir milli devlet kurma eğiliminin içerisindeydir. Komünistler diğer yönünü gerici bir özelliğin oluşturduğu bu milli hareketlerde işte bu demokratik muhtevayı destekler, ayrı bir devlet kurma yolundaki bu milli hareketlerin zor ve şiddet yoluyla bastırılmasına kesinlikle karşı çıkarlar. Emperyalizmin açmış olduğu bu pazarda esas payı alma mücadelesi veren iki ulusun burjuvazileri ve toprak ağaları arasında kesinlikle taraf tutmaz, bu milli hareketlerdeki tavırlarını proleter dünya devriminin çıkarları açısından somut olarak belirlerler.

İkincisi, bir milli devlet kurmanın yanısıra, doğrudan doğruya emperyalizmi hedefleyen milli burjuvazinin önderliğindeki milli (ulusal) kurtuluş hareketleridir. Ama artık çağımızda uzun süreli olması imkansız olan milli burjuva iktidarları sonuçta emperyalizme teslim olmaktadır. Bunlar emperyalizme karşı oldukları süre içerisinde niyetleri ne olursa olsun proleter dünya devriminin müttefikleri arasında yer alırlar. Bunun için komünistler, onun milli burjuva önderliğini gözardı etmeden bu hareketlerin anti-emperyalist olan kurtuluş yönünü kesinlikle desteklerler.

Üçüncü tür hareketler proletaryanın önderliğindeki hareketlerdir. Çağımızda gerçekten ulusal ve sosyal kurtuluşu sağlayacak tek sınıf proletaryadır. Onun önderliğindeki bu hareketler proleter dünya devriminin esas güçlerinden birini oluşturur.

Bu konuda Mao Zedung şöyle demektedir:

„Devrimin bütün tarihi, devrimin eğer işçi sınıfı önderliğinde yürümüyorsa yenilgiye uğradığını ve fakat işçi sınıfının önderliği altında zafere ulaştığını göstermektedir. Emperyalizm çağında hiçbir ülkede (proletarya dışında) başka bir sınıf gerçek devrimi başarıya ulaştıramaz.“ (*)

Bugün emperyalist sistem en büyük darbeleri sömürge yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci hareketlerden yemktedir.

Bugün emperyalizm esas darbeleri emperyalist metropollerde değil, emperyalizme bağımlı ülkelerde yemektedir. Bu, günümüzün somut durumunun tespitidir. Ama bu tespit artık bu durumun ,değişmez' bir yasa haline geldiği şeklindeki bir anlayış değildir. Proleter dünya devrimi süreci devrimci mücadelelerin gelişmelerini kalıplara koyan mekanik anlayışı reddeder. Önce emperyalizme bağımlı ülkelerde devrim olacak, ardından sömürgeleri elinde gittiği için iktisadi ve siyasi bunalımı artan emperyalist ülkelerin kendilerinde devrim olacak anlayışı artık bugün açığa çıkmış, üzerinde tartışılması bile gereksiz, anti-Marksist-Leninist bir anlayıştır. Sömürge- yarı-sömürge ülkelerdeki Halk savaşı stratejisini dünya çapında uygulamaya kalkan, bu şekildeki bir mücadele ile dünya çapında emperyalizmin toptan çökeceğini ileri süren Line Biao'nun karşı devrimci anlayışdır.

Lin Biao dünyanın kapitalist ülkelerini şehirler, bağımlı ülkeleri de kırsal alanlara benzeterek, Halk savaşı stratejisini uygulamaya kalkışıyor, böylece kırsal alanlardan şehirlerin zaptedilme (!) fikrini ileri sürüyordu. Lin Biao öyle diyordu: „Yeryüzünün tümünü ele alırsak, Kuzey Ameraki ile Batı Avrupa'ya ,dünyanın kentleri' denebilirse, Afrika ve Latin Amerika'da ,dünyanın kırlık bölgeleri'ni oluştururlar. İkinci Dünya Savaşından bu yana, devrimci proletarya hareketini, türlü nedenler yüzünden, Kuzey Amerika ve Batı Avrupa kapitalistleri geçici olarak bastırabildikleri halde, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrimci halk hareketleri hızla büyümektedir. Böylece çağdaş dünya devrimide birbakıma, kentlerin kırlık bölgelerden kuşılması görüntüsünü vermektedir. Son çözümlemede, dünya devrimi davasının tümü, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu meydana getiren Asya, Afrika ve Latin Amerika ahlklarının devrimci mücadelelerine dayanmaktadır. Bu bakımdan sosyalist ülkeler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki halkların devrimci mücadelelerini desteklemeyi uluslararası bir görev saymalıdırlar.“ (*) (a.b.ç.)

Böylece Lin Biao somut durumu kural haline getirmeye çalışıyor, gizliden gizliye Leninizm, emperyalizm ve proleter devrimleri çağını reddetmenin teorisini yapıyordu. Bugün daha sinsi ve ince kılıflarla piyasaya sürülen karşı Devrimci „3 Dünya Teorosi“nin, dünya devriminin temel (itici) gücü 3. dünya ülkeleri“ şeklinde belirtilen tespitteki „3. dünya ülkeleri“ Lin Biao'nun „Asya, Afrika Ve Latin Amerika'da ki „dünyanın kırlık bölgeleri“nden başka birşey değildir. Bugün emperyalizme esas darbelerin emperyalizme bağımlı ülkelerde vurulduğunu dtespit etmek, bu ülkelerin tümünde devrim etkenlerinin eşit, yada eşite yakın bir şekilde geliştiği, devrimin bütün bu ülkelerde aynı anda olacağı anmayışını da getirmelidir.

Bugün emperyalizme bağımlı ülkelerin çoğunda devrimin objektif şartları ve devrimci durum vardır. Devrimin objektif şartlarının olduğu ülkelerde devrimin gerçekleşip gerçekleşmemesi, devrimin subjektif etkenlerinin (yani kitlelerin bilinç ve örgütlenmesi düzeyi) durumuna bağlıdır.

Bu konuda emperyalizme bağımlı ülkelerde durum önemli farklılıklar göstermektedir.

Emperyalizme bağımlı ülkelerden Güney Asya'da bulunanlar özellikle Tayland, Filipinler, Endonezya, Malaysia ve Doğu Timor'da uzun süreden beri komünist partiler önderliğinde yürütülen halk savaşları sürmektedir.

Afrika'da devrimin subjektif etkenleri çok geri bir durumdadır. Burada Komünist Partiler yok denecek kadar az ve güçsüz bir durumdadır. Buradaki hareketler genellikle burjuvazinin önderliğinde gelişmektedir.

Latin Amerika'da genel Marksist-Leninist partiler oldukça gelişmiş durumdadır. Bugün özellikle Arjantin, Brezilya ve Şili'de genç Marksist-Leninist partiler, halk hareketlerine önderlik etmeye çalışmaktadırlar. Ve bundan önemli başarılar elde etmişlerdir. Avrupa'da emperyalizme bağımlı ülkelerde İspanya ve Portekiz'de de Marksist-Leninist partiler önemli bir gücü sahiptirler.

Bugünkü durumda güney Asya'da, Latin Amerika'da ve Avrupa'da Portekiz ve İspanya'da devrimin gerek objektif gerekse subjektif etkenleri, emperyalist metropollerde olduğundan daha gelişmiş durumdadır. Emperyalist zincirin halkalarının bu ülkelerden birinde kopması muhtemeldir.

Çağımızın niteliği 1917 Ekim devriminden bu yana değişmemiştir.

İçerisinde bulunduğumuz çağ 1917 Ekim devrimiyle önu açılan emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağla birlikte proleter devrimleri sadece gerçekleştirilmesi amaçlanan bir hedef ve gereklilik değil, aynı zamanda bir tek ülkede gerçekleştirilmesi mümkün bir mesele haline gelmiştir. emperyalizm koşullarında kapitalizm ulaşabileceği en son sınıra ulaşmış, kapitalizmin çemişkilerini artık örtülmesi mümkün olmayan bir noktaya getirmiştir. Böylece proleteryanın önüne proleter devrimi çözülmesi gereken

bir eylem sorunu olarak ortaya çıkmıştır. Proletaryanın önüne proleter devrimin bu şekilde ortaya koyan emperyalizmin çelişmeleri 1917 devriminden bu yana öz olarak aynıdır.

„Can çekişen kapitalizm“, yani emperyalizm ve proleter devrimleri çağında proleter dünya devrimine damgasını vuran temel çelişme emek-sermaye çelişmesidir. Bu temel çelişme farklı toplumsal ekonomik özelliklere sahip ülkelere değişik şekillerde yansımakta, dolayısıyla bu ülkeler değişik devrimci süreçler içerisinde bulunmaktadır. Kapitalist-emperyalist ülkelerde proleter-sosyalist devrim, diğer bağımlı sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki proletarya önderliğindeki demokratik halk devrimleri farklı farklı devrim süreçlerini ifade etseler de bunlar bir bütün olarak proleter dünya devrimi süreci içerisinde yer almaktadırlar. Böylece proleter dünya devrimi süreci farklı ülkelerde değişik devrimci süreçlerin bir hedefe, emperyalist sistemi yıkma, sosyalizmi ve giderek sınıfsız toplum olana komünizmi bütün dünyada gerçekleştirmek hedefine yönelmesi ile ifadesini bulmaktadır.

Uluslararası işçi sınıfının proletarya ve onun önderliğindeki devrimlerle çözmek tarihi görevini üstlendiği (proleter dünya devrimi süreci boyunca) emek ile sermaye arasındaki temel çelişmeden çıkan bir dizi çelişme vardır. Ama bu bir dizi çelişmenin yanında emek-sermaye arası temel çelişmeden çıkan dört belli başlı (başlıca) çelişme mevcuttur.

Birincisi; ezilen halklarla emperyalizm (ve sosyal emperyalizm) arasındaki çelişmedir. Emperyalizm, dünyanın yüzmilyonlarla ifade edilen sömürge, yarı-sömürge, bağımlı ülke halklarını azgın ve utanmazca sömürülmesi demektir. Bütün bu ülkelerdeki halklar emperyalizm tarafından türlü oyunlar ve yeni kılıklarla sömürülmekte, azgın bir baskı ve tahakküm altında bulundurulmaktadır.

Önceleri emperyalizm bu ülkelerin halklarını doğrudan ihlaklar vasıtasıyla sömürüyor, tamamen bu ülke halklarına ait yeraltı ve yerüstü kaynaklarını azgın bir şekilde talan ediyordu. Gelişme içerisinde halkların mücadelesi emperyalizm artık bu tür sönürülerini sürdüremez durumuna getirdi. Bugün dünyada doğrudan emperyalistlerin sömürgesi durumunda, hiçbir siyasi bağımsızlığa sahip olmayan çok az sayıda ülke vardır. Şimdi onların yerini esas olarak 2. Dünya savaşından bu yana emperyalistlerin sömürülerini uşakları vasıtasıyla sürdürdükleri, yeni sömürgecilik politikasıyla sömürü ve zulmün devam ettiği ülkeler almıştır. Bu ülkeler görünürde siyasi bağımsızlığa sahip, toprak ve devlet bütünlüğü olan ülkelerdir. Ama gerçekte bunların hepsi, Rus sosyal emperyalizmi ortaya çıkmadan önce bir bütün olarak askeri, siyasi, ekonomik, kültürel alanların hepsinde emperyalizmin denetiminde olan ülkelerdi. Emperyalist sistem içerisinde yerini alan Rus sosyal emperyalizmi ile birlikte durum değişti. Bilhassa 2. Dünya savaşından sonra başına ABD emperyalizminin çektiği yeni sömürgecilik politikası şimdi yerini, bayını ABD ve Rus sosyal emperyalizminin çektiği yeni sömürgecilik politikasına bıraktı.

Bütün bu emperyalistlere karşı halkların mücadelesi gelişmekte, emperyalistlerin ve uşaklarının gizlemeye çalıştıkları yeni sömürgecilik politikası günden güne açığa çıkıp teşhir olmaktadır.

„Ama emperyalizm bu ülkeleri sömürürken, buralarda demiryolları, fabrikalar ve yapımevleri, sanayi ve ticaret merkezleri kurmak zorundadır. Bu ‚politaka‘nin kaçınılmaz sonuçları, bir proletarya sınıfının ortaya çıkması, yerli aydınların yetişmesi, ulusal bilincin uyanması, kurtuluş hareketlerinin güçlenmesidir. İsteisnasız bütün sömürgelerde ve bütün bağımlı ülkelerde devrimci hareketlerin güçlenmesi, bu gelişmenin belirgin bir kanıtıdır. Sömürgeleri ve bağımlı ülkeleri, emperyalizminin yedek gücü olmaktan çıkıp, proletarya devriminin yedek gücü haline getirerek kapitalizmin mevzilerini temelden yıkma, proletarya için önemlidir.“ (*)

İkincisi, kapitalist (yeni tekeli burjuvazinin hakim olduğu ülkelerin de dahil olduğu) ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmedir.

Proletaryanın mücadelesinin tarihi burjuvazi ve onların uşaklarına karşı verilen mücadeleler tarihidir. Kapitalizm bütün ülkelerde istisnasız durmaksızın kendi mezar kazıcısı proletaryayı büyütme, geliştirmektedir. Bu, kapitalistlerin isteğiyle değil, onların isteğine rağmen, tarihsel, ekonomik yasaların sonucudur. Burjuvazi kendi mezar kazıcısına hem karşı hemde zorunlu olarak ihtiyaç duymaktadır.

Burjuvazi bu yüzden bütün halkların olduğu gibi proletaryanın da mücadelesini sahip olduğu devlet mekanizması ve ona bağlı kuruluşlarla bir yandan azgınca saldırıp önlemeye çalışırken, diğer yandan engelleyemeyeceğini anladığı mücadeleyi yolundan saptırmak için elinden geleni yapmaktadır. Satın alınmış sendika şefleri, işçi aristokrasisi ve işçi sınıfı hareketi içine sallanmış diğer tüm aşağılık revizyonistler burjuvazinin bu alandaki baş destekçileridir. Ama bütün bunların hiç birisi proletaryanın mücadelesini yok etmeye, ortadan kaldırmaya yetmemiştir ve yetmez. Kapitalist dünyanın, proletaryanın en

küçük ve revizyonist „önderler“ önderliğinde yürütülen bir direniş ve grevleri bile bu ülkelerin temelllerini sarmaktadır.

Emperyalist-sasyol emperyalist sistem bütün abalarına rağmen proletaryanın mücadelesini engelleyememektedir. bu sistem, son sınırına varmış gelişmesi ve içerisinde bulunduğu örtülmesi imkansız çelişkilerle, işçi sınıfının önüne meseleyi açık koymak zorundadır. Stalin şöyle diyor:

„Emperyalizm, sanayi ülkelerinde, tekellerin, tröstlerin, konsorsiyumların, bankaların ve mali oligarşinin tam egemenliği demektir. Bu tam egemenliğe karşı mücadele işçig sınıfının -sendikalar, kooperatifler, parlamenter partiler ve parlamenter mücadele gibi- alışlagelen yönletmelerinin tamamen yetersiz olduğu görülmüştür. Ya kendini sermayeye teslim et, eskisi gibi sürün, hatta daha aşağıya düş, ya da yeni bir silaha sarıl, emperyalizm proletaryanın sayısız kitleleri önüne sorunu böyle koyar. Emperyalizm işçi sınıfını devrime götürür.“(*)

Üçüncüsü, emperyalist (sosyal-emperyalistler de dahil) devlet ve tekellerin kendi aralarındaki çelişmedir.

İlhak ve sönmürecilik emperyalizmin tabi eğilimidir. Emperyalizm dünya pazarları üzerinde hakimiyet ve onların yeniden pay edilemesi için sürdürülen mücadeledir.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasında kapitalist dünya ekonomisinin çeşitli parçalarının birbirleriyle binlerce yeni ilişki içerisine girmesi, esas olarak sermaye ihracının emperyalistlerin temel sömürü yasası haline gelmesi ile dünya pazarları arası ilişki yeni boyutlara ulaşmıştır. Böylece emperyalizm dünya yüzeyinde ortaya çıkan bu durumla halk hareketlerinin milli sınırları aşması ve doğrudan mali sermayenin egemenliğine yönelmesine yol açmıştır. Emperyalizm bugün sadece tek tek ülkelerdeki mücadeleyi değil, uluslararası alanda yürütülen mücadeleyi, bu mücadeleye yol açan çelişkileri ortadan kaldırma durumundadır. Ama emperyalizmin tabiatı buna elvermemekte, çelişkiler ve mücadeleleri giderek artmaktadır.

Emperyalizmin varlığının özünde olan çelişmeler, her gün yeniden değişik şekillerde ortaya çıkıp şekillenmektedir. Azami kâr dürtüsü, ekonominin askerileşmesi, kapitalizmin emperyalizm aşamasında iyice genelleşmiş iktisadi ve siyasi alanda eşit olmayan sıçramalı gelişim kanunu, emperyalistlerin çelişmelerini örtmek bir yana, her gün bu çelişmelerin derinleşip büyümesine yol açmaktadır. Çeşitli mali gruplar, tekler arasındaki mücadele kendisini daha büyük mali gruplar ve tekler arasındaki mücadeleye brakmakta, ama onlar arasındaki mücadele asla ortadan kalkmamaktadır. Çünkü „Emperyalizm hammadde kaynaklarına sermaye ihracıdır, bu kaynakların tekline sahip çıkmak için amansız mücadeledir, ‚hayat sahası‘ arayana yeni mali grupların ve devletlerin, zorla aldıkları yerlere kene gibi yapışan eski gruplara ve devletlere karşı kıyasıyla yürüttükleri, paylaşılmış dünyanın yeniden paylaşılması uğruna mücadeledir.“ (**)

Bu mücadeleler durmadan devam etmekte, geri plana düşmüş kapitalist grup ve tekellerin, uluslararası sermaye kuruluşlarının arasındaki rekabet yerini daha büyükleri arasındaki rekabete bırakmaktadır. Nihayet bunlar emperyalist burjuvazinin kendi devletleri; emperyalist devletler arası mücadeleye dönüşmektedir. Bu ekonomik yasaların işlemesiyle dünya, çeşitli kapitalist-emperyalist devletler ittifakının ve onların kendi aralarındaki mücadelelerinin sonucu iki büyük emperyalist dünya savaşına tanık oldu.

Emperyalist devletler arası rekabeti çözmeye çalışan bu savaşlar gerçekte „görevlerini“ çok kısa bir süre için yerine getirebilirler. İki dünya savaşı Lenin’in belirttiği „emperyalizm vear oldukça savaşlar kaçınılmazdır“ tezini parlak bir şekilde doğrulamıştır. Emperyalist devletler kendilerini buhrandan buhrana sürükleyen varlıklarından doğan çelişkileri üretmek için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bu boş bir çabadır. Onlar, bunu önlemek için çeşitli emperyalist devletlerle koalisyonlar oluşturup, askeri, ekonomik ve siyasi partiler kuruyorlar. Onlar, birbirleriyle çeşitli ittifak ve anlaşmalar yapıyor, dünya halklarının mücadelesini yok etmek amacıyla birleşiyorlar. Diğer taraftan onlar bu onulmaz yaralarını, ekonomik ve siyasi buhranlarını çözebilmek için çılgınca siyahlanıyor, bütün dünya pazarlarına hakim olarak, dünyayı tek bir dünya tröstünün yönetimine bırakarak bu onulmaz çelişkiyi çözmeye çalışıyorlar.

Ama milyonlarca insanın yok olması pahasına yürütmek zorunda oldukları bu politika emperyalistleri kurtaramaz. Komünist Enternasyonal bu politikayı bir „ütopya“ olarak değerlendirmiş, şöyle demiştir:

„Gerçekte ise bu ütopya öylesine büyük, aşılmaz nesnel engellere çarpmaktadır ki, kapitalizm artık kendi içinde taşıdığı çelişkilerin ağırlığı altında kaçınılmaz bir şekilde çökmek zorundadır.

Kapitalizmin, emperyalist aşamada kendni daha da şiddetli bir şekilde hissettiren eşit olmayan gelişme yasası, emperyalist devletlerin uluslararası alanda, sürekli ve sağlam bir birlik kurmaların olanaksız hale getirmektedir. Diğer yandan dünya savaşlarına dönüşen ve sermayenin merkezileşmesinin tek bir dünya tröstü hedefine ulaşmak için seçtiği yol olan emperyalist savaşlar, o kadar çok yıkıma yol açmakta, işçi sınıfının ve sömürgelerdeki milyonlarca proleter ve köylünün omuzlarına öylesine ağır yükler birdirmektedir ki, kapitalizm bu hedefe ulaşmadan proletarya devriminin darbeleri altında çökmeye mahkumdur.“(*)

Bugün dünyanın durumu tıpkı ilk emperyalist savaş öncesi duruma benziyor. emperyalist sistemin içinde bulunduğu buhranı „çözmek“ (!) için ileri atılan ABD ve Rus sosyal emperyalizmi en büyük emperyalist devletler olarak öne çıkıyorlar. Bunlar, birisi diğerinden hiç de aşağı kalmayan; her ikisinde eşit derecede saldırgan ve tehlikeli emperyalist devltelerdir. Emperyalist sistem içerisindeki çelişkinin başını bunlar çekmektedir.

Dördüncüsü, sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki çelişmedir.

Proleter dünya devriminin hedefi emperyalist sistem yerine sosyalist sistemi, giderek dünya komünist sistemini geçirmektedir. Bu, insanlık toplumunun doğal ve kaçınılmaz gelişimini ifade eden Marksist-Leninist bir gerçektir.

İnsanlık tarihinin gelişimi içerisinde ortaya çıkan proletarya ve onun sınıf bilinçli önderleri yaklaşık bir asırdır bu yönde bilinçli bir şekilde mücadele etmektedirler.

Proletarya Paris komününden sonra Rusya’da iktidarı ele geçirmiş, burjuvaziye alaşağı etmiştir. Büyük Ekim devrimi Paris komününden farklı olarak sadece iktidarı ele geçirmekle kalmamış aynı zamanda Lenin ve Stalin önderliğinde uluslararası proletaryanın gözbebeği olarak proletarya iktidarını sağlamlaştırmış, proleter dünya devrimi sürecinin kapılarını açmış, ona önderlik etmiştir. Stalin bu gelişmeyi şöyle ifade eder:

„Dünya bugün kesinlikle ve geri dönüşü olmayan bir şekilde iki kampa bölünmüştür.: Emperyalizm kampı ve sosyalizm kampı.“ (**)

„Kim kimi-tayin edici mesele budur. Çünkü dünya iki kampa ayrılmıştır. Başını İngiliz-Amerikan sermayesinin çektiği kapitalizm kampı ve başını Sovyetler Birliği’nin çektiği sosyalizm kampı.“ (***)

„Devrim artık bir ülkenin çerçevesini aşmıştır. Dünya devrimi çağı başlamıştır. Devrimin (proleter dünya devriminin- biz ekledik) esas güçleri: Bir ülkede proletarya diktatörlüğü, bütün ülkelerde proletaryanın devrimci hareketleri. Esas yedekleri: Gelişmiş ülkelerde yarı-proleter ve küçük burjuva kitleler, sömürge ve bağımlı ülkelerde kurtuluş hareketleri“ (*)

Gelişme içerisinde sosyalizmin güçleri sadece SSCB ile sınırlı kalmış, 2. dünya savaşı sırasında bir dizi ülkede demokratik halk iktidarları ve sosyalist iktidarlar kurulmuştur. 2. dünya savaşı sonrası buşını SSCB’nin çektiği bu ülkeler topluluğuna „sosyalist kamp“ denilmekte idi. Daha sonra 1917 Ekim devrimi ile emperyalist zincirin halkalarından ilk kopan ülke olan Sovyetler Birliği’nde burjuvazi iktidarı bir darbe ile ele geçirmiş, sosyalist ekonomiyi adım adım tekleri devlet kapitalizmi haline dönüştürmüştür. Sağlam bir sosyalist ekonominin varlığını kendi çıkarlarına kullanmaya başlayan revizyonist yeni burjuvazi sosyalist Sovyetler Birliği’ni Rus ulusu hakimiyetinde emperyalist bir ülkeye dönüştürmüştür.

Bu „kamp“ içerisinde değerlendirilen AHC ve ÇHC dışındaki diğer ülkelerde SSCB’nde görülen gelişmeye paralel olarak burjuvazi iktidarı ele geçirmiştir. Bu ülkeler artık sosyalist değil, çoğu Rus sosyal emperyalizminin güdümünde, yeni tekeli burjuvazinin hakimiyetinde sosyal-faşist ülkelerdir.

Uluslararası komünist hareket buna bağlı olarak Sosyalist kamp-emperyalist kam“ arasındaki çelişme tesbitini değiştirmiş, tek tek sosyalist devletlerle emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişme“ olarak değerlendirmiştir.

Bugün sorun bu şekilde ortaya koyulmaz. Bunlar durumu hem eksik anlatan, hemde hatalı anlayışlar yayan ifadelerdir. Bugün „sosyalist kamp“tan bahsetmek, sosyal faşist diktatörlüklerin sosyalist olarak değerlendirilmesine hizmet eder. meseleyi sadece „sosyalist devletler“ olarak belirtmekte bir o kadar hatalı, emperyalist sistemle olan çelişmeyi sadece birkaç devltele sınırlandırmak demektir. Oysa sosyalist sistem Stalin’in (,sosyalist kamp ,derken) belirttiği gibi, proleter dünya devriminin bir bütün olarak güçlerinin mücadelesidir. Proleter dünya devrimlere hizmet eden güçlerindir. Bu güçler içerisinde, açıktır ki, sosyalist ve sosyalizmi inşa sürecinde bulunan devletler önemli bir yer tutarlar. Ama tarih, burjuvazinin sosyalist ve halk demokrasısının hüküm sürdüğü ülkelerde iktidar mücadelesinden kolay kolay vazgeçmediğini ve bir dizi sosyalizmin unsuru devltelerde iktidarı yeniden elegeçirdiğini ispatlamıştır.

Dünya yüzünde bir tek sosyalist ülke kalmasa bile artık geri dönülmesi imkansız olan bir noktada sosyalizmin diğer güçleri asla ortadan kaldırılmayacaktır. Sosyalist sistemin diğer unsurları Marksist-Leninist partiler öncülüğünde uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesi ve onlara destek olan emperyalizme darbe vruan hareketler, sosyalizmin sistem olarak parçaları olacaklardır.

İşte dünya çapında emek-sermaye temel çelişmesinden çıkan bu dört başlıca (belli başlı) çelişme, çeşitli ülkelere, sosyal ve ekonomik yapılarına uygun olarak yansımaktadır. Bu çelişmelerin çözümü için verilen tek tek ülkelerdeki mücadeleler emperyalist sistemi sistemi yıkma hedefinde birleşmekte, proleter dünya devrimci sürecini oluşturmaktadırlar.

Bugün dünyada esas akım devrim olamkal birlikte gerici, haksız, yağmacı 3. bir emperyalist savaş tehlikesi artan bir şekilde mevcuttur.

Lenin emperyalizm var olduğu sürece emperyalist savaşların da var olacağını, ortaya koymuştur. Dünyanın geçirdiği iki büyük emperyalist savaş deneyi sadece bu tezi doğrulamakla kalmamış, komünistlere ve dünya halklarına önemli tecrübeler bırakmıştır.

Artık bugün emperyalist savaşların ortadan kaltığı, stratejik silahların, „sosyalist blok“un varlığının emperyalistlerin bir savaşa teşebbüs etmelerini önlediği, „entegrasyon“ ile emperyalistlerin bütünleştiği, vs. gibi anti-Marksist-Leninist tezler, biz komünistler ve geniş devrimci çevreler tarafından üzerinde tartışılması gereksiz meseleler haline gelmiştir. Bu gün bu tezler tamamen emperyalizmin, onların dünya halklarını sönmek ve yağmalamak için hem halklara, hem de birbirlerine karşı yürüttükleri azgın siyahlanma yarışını ve aralarındaki rekabeti gözlerden gizlemeye yarayan tezlerdir. Dünya halklarının uyanıklıklarını köreltilmesine hizmet etmektedir.

Emperyalist savaşlar, emperyalistlerin arasındaki rekabetin silahlarla çözüm yoluna gidilmesinden başka bir şey değildir. Bu bakımdan tamamen haksız, gerici, yağmacı, dünya halklarını sönmeye yönelik ihlakçı savaşlardır. Emperyalist bir karakterde olan iki büyük savaşta milyonlarca insanın ölümüne sebep olmuşlar ve her türlü işçi sınıfı ve halk düşmanı emperyalist ajanların çabalarına rağmen sonuçta yine dünya haklarının başarısıyla noktalanmıştır. 1. emperyalist paylaşım savaşı büyük Ekim devrimi ile, 2. emperyalist paylaşım savaşı 12 Halk Cumhuriyeti ve sosyalist devlteni ortaya çıkmasıyla noktalanmış, emperyalist sistem büyük darbeler yemiştir.

Komünistler, emperyalist savaşlar karşısında her türlü burjuva kaderci, emperyalist uşağı tutum ve anlayışı reddetmiş, tarihi yaratan biricik gücün emperyalistlerin savaşı ve emperyalistlerin silahı değil, halk olduğunu savunmuşlardır. Tüm insanlık için büyük bir yıkım ve felaket, zulüm ve kin olan emperyalist savaşlar, teslimiyetçi görüşlerle engellenemez. Ya devrimler savaşı önleyecektir, ya da savaşlar devrimlere yok açacaktır.

Bugün de bir bütün olarak emperyalistlerin hiçbirinin niteliği değişmemiştir. Emperyalistlerin hepsinin niteliği aynıdır. Ne var ki, kapitalizmin emperyalizm aşamasında iyice genelleşen eşitsiz gelişim kanunu emperyalistlerin bir kısmının nicelik olarak (iktisadi, siyasi, vs.) çeşitli alanlarda güçlü duruma gelmesine yol açmaktadır. Bu durum da bir bölüm emperyalistin diğer emperyalistlere göre öne çıkmasına yok açmaktadır. Ama yine tarih göstermiştir ki, faşist Alman, İtalyan ve Japon emperyalizminden oluşan mihraka karşı „Münih siyaseti“ izleyen İngiliz-Fransız emperyalizmi, o somut durumda savaştan yana olmadıkları ve diğerlerine göre güçsüz oldukları halde yağmacı emperyalist savaşa katılmaktan bir an bile geri durmamışlardır. Yine gelişme göstermiştir ki, 1. emperyalist savaş sonucu yerle bir olan Almanya, 11. Dünya Savaşının çıkması için çalışan baş savaşı kışkırtıcısı olmuştur.

Bütün bunlar, emperyalistlerin niteliklerinin değişmeyeceğini, onlar açısından geçerli tek kuralın emperyalist ekonominin kanunları olduğunu, emperyalist savaşların bir bütün olarak emperyalist sistemin ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacağını göstermiştir.

Ama meseleyi sadece bu şekilde koymak görünürde „sol“ ama özünde sağ, emperyalist savaşa karşı hıızırılıksız birakan bir anlayıştır. Dünyamızda barış, her iki emperyalist savaş arasında geçen süredir. Bu rölatif barış dönemi içerisinde bir emperyalist savaş her zaman için muhtemeldir. Ama savaşın çıkabilmesi için belli bir tarihi gelişmenin ve şartların yerine gelmesi gerekir. Emperyalist savaşlar Marksist-Leninistler tarafından öncesinden tesbit edilebilir ve edilmiştir. Daha 1935 yılında Komintern bir dünya savaşının çıkmasının artık kaçınılmaz hale geldiğini tespit etmiştir.

Bugün de dünyada emperyalist bir savaş tehlikesi vardır. Bu durum bugün sadece genel bir ilkenin tekrarlanması anlamından, emperyalizm varolduğu emperyalist savaşlar olacaktır şeklinde bir tespit değildir. Bugün emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşmak için dalaşmalarından kaynaklanmaktadır.

Emperyalist sistemin genel bunalımı, halkların ve uluslararası proletaryanın mücadelesi, emperyalist sistemin prçası olan ülkelerin iktisadi ve siyasi krizi eskimiş karşı-devriminci dünyayı derinden etkilemekte, emperyalistleri bunalımdan bunalıma sürüklemektedir. Mali sermayenin ve onun uşaklarının diktatörlükleri bütün ülkelerde sarsıntı içindedir.

Emperyalistler bu bunalımdan kurtulmak, bunların bütün yükünü milyonlarca halkı sırtına yıkabilmek için uğraşıyorlar. Dünya parazlarını tamamen ele geçirme bütün emperyalistlerin tabi eğilimi olmasına rağmen, bugün kapitalizmin kanını bu mücadelede ABD ve Rus sosyal emperyalizmini öne çıkarmıştır. Bu iki en büyük emperyalist, dünya barışını en başta tehdit eden güçlerdir. Bunlar emperyalist sistem içerisindeki dalaşmada başı çeken, aynı derecede tehlikeli ve saldırgan emperyalistlerdir.

Dünyadaki bu göreceli (rölatif) barışı kundaklamaya çalışan, azgın bir şekilde ekonomilerini askerileştiren bu iki en büyük emperyalist devlet, iki büyük emperyalist koalisyon oluşturmuşlardır. Bu iki emperyalist koalisyon tamamen saldırgan askeri kurumlar olan NATO ve VAŞOVA paktlarında ifadesini bulmaktadır.

Bu iki emperyalist koalisyon, bugünkü durumun somut görünümüdür. Uluslararası planda dünyanın içinde bulunduğu iktisadi ve siyasi gelişme ve değişikliklere bağlı olarak bu iki emperyalist ittifakın yerini daha değişik bir ittifaklar birleşimine bırakması mümkündür. Ama bugünkü durumda, her iki askeri kurum da, bir alandaki eksikliklerini diğer alandaki üstünlükleriyle kapatmaya çalışan aynı derecede saldırgan ve tehlikeli iki askeri kurumdur.

Emperyalist sistem içindeki rekabette öne çıkan ve dünya barışını esas olarak tehdit eden, baş savaş kışkırtıcısı ABD ve Rus sosyal emperyalizminden başka, bunların baş çektiği koalisyonlarda yer alan başka emperyalist ülkelerde vardır. Bu ülkelerin içerisinde, nitelik olarak diğerlerinden en ufak bir farklılığa sahip olmayan, iktisadi ve siyasi, vs. güç bakımından nicel olarak farklı olan Batı Alman, İngiliz, Japon ve Fransız emperyalizmi de büyük emperyalist devletleri oluşturmaktadır. Bunların dışında irili ufaklı daha bir dizi emperyalist devlet vardır. Ama bunlar, bugünkü somut durumda hazırlıksız ve savşa çıktığı zaman dünya pazarlarından yeterince yararlanmayacak durumda olduklarından ve nihayet en büyük emperyalist devletlerin bunların mevcut pazarlarını ellerinden almakla kalmayıp, doğrudan doğruya varlıklarına da yöneleceği gerçeğinden ötürü, bugünkü somut durumda savaştan yana bir tavır takınmamaktadırlar. Bugünkü durumun bu somut Marksist-Leninist tespiti, bu emperyalist devletleri nitelik değiştirerek saldırgan olmadığı, emperyalist özelliklerini terkettiği vs. şeklindeki anti-Marksist-Leninist tezleri doğru olmadığı gibi temelde reddeder.

Bugün dünya, 2. emperyalist savaşın hemen ertesinden bu yana olan genel bir savaş tehlikesi ile karşı karşıya değil, somut olarak savaş etmelerinin geliştiği bir durumdadır. Ama dünyada hala, savaş etmenleri artmakla birlikte, esas akım devrimdir.

Uluslararası proletaryanın savaş tehlikesi karşısında esas görevi savaş tehlikesini devrimlerle alt etmeye çalışmak, her yandan proleter dünya devriminin gelişmesine çalışmaktır.

Biz komünistler, savaşın “kaçınılmaz”, “mutlaka çıkacağı” şeklindeki burjuva teslimiyetçi ve kaderci anlayışı kökten ve temelli reddederiz. Emperyalist savaşların çıkmasını önlemek, en azından geciktirilmesini sağlamak, bu süre içerisinde uluslararası proletaryayı ve dünya halklarını mücadeleye sevk etmek mümkündür.

Komünistler bu görevi sadece tespit etmekle kalmaz gerçekleştirmek için bütün güçleriyle çalışırlar. Uluslararası proletarya bir bütün olarak emperyalist sistemi yıkmaya hedefine yönelmiş proleter dünya devrimini güçlendirerek savaşa karşı bu en temel görevi yerine getirebilirse savaşları önlemek ya da onların çıkışını geciktirmek mümkündür.

Emperyalist savaşlar asla kaçınılmaz bir sonuç, çıkması önlenemeyecek bir savaş değildir. Emperyalist savaşın emperyalistler arası dalaşmanın sonucu olduğunu belirten Lenin şöyle demektedir:

“(Emperyalizmin) iki eğilimi vardır. Birincisi, bütün emperyalistleri kaçınılmaz olarak birleşmeye iten eğilim, ikincisi bir bölüm emperyalisti diğerlerine karşı çıkararak eğilim. Bu iki eğilimden hiç biri (a.ç. Lenin) sağlam bir temel üzerinde durmamaktadır.” (*)

Lenin’in bu görüşü emperyalistler arası dalaşmayı “mutlak” olarak değerlendiren, dolayısıyla “mutlak savaş” öngören anti-Marksist-Leninist tezlere karşı komünistlerin görüşüdür.

Komünistler genel savaş tehlikesinin yanında, somut durumdan ortaya çıkan savş etmelerinin geliştiği şartlarda da emperyalist bir savaşın ertelenebileceği görüşündedir.

Komünistlerin emperyalist savaş konusundaki temel ilkeleri, proleter dünya devrimini güçlendirmek, emperyalizmi ve uşaklarını yıkma mücadelesi vermek ve onları ortadan kaldırmaktır.

Savaş etkenleri devrim etkenlerine göre ağır bastığında ve savaş tehlikesi geçirtilip önlenemez hale geldiğinde uluslararası proletaryanın görevi Dünya Barış Cephesinin oluşturulmasıdır.

Emperyalistler arası dalaşmanın sonucu olan savaşlar artık önlenemeyecek bir noktaya geldiği anda proletaryanın tarihi görevi, artık, kendisinin en önde bulunduğu Dünya Barış Cephesini oluşturmaktır.

Bu görev, uluslararası proletaryanın her zaman yapıp yürütmeye çalıştığı, emperyalistlerin hegemonist aşağılık politikasını teşhir etme görevi; savaş etmenlerinin öneminin artmaya başlamasıyla birlikte esasa olarak barışın baş düşmanı, esas savaş kışkırtıcısı emperyalistlerin yüzünün teşhir etme ve dünya halklarını uyandırma görevinden başka; buna bağlı ama ayrı bir şeydir.

Uluslararası proletaryanın böyle tarihi dönemlerde oluşturduğu bir görev olan dünya barış cephesi ile proleter dünya devrimi cephesi birbirinden tamamen farklıdır.

Proleter dünya devrimi cephesi bir bütün olarak emperyalist sistemi ve onun uzantılarının kapsamı dışında bırakır. Onu oluşturan unsurlar sosyalist ve sosyalizmi inşa sürecindeki devletler, Komünist Partiler önderliğinde uluslararası işçi sınıfı ve halkların mücadelesidir. Emperyalist sisteme kısa süreli de olsa darbe vuran tüm devrimci hareketler bu cephenin yedek gücünü oluşturur.

Savaş tehlikesinin arttığı şartlarda proletaryanın önünde duran görev dünya barış cephesinin oluşturulmasıdır. Bu cephe belli emperyalist devletleri, o tarihi dönemde ve somut durumda barışı esas olarak tehdit eden baş savaş kışkırtıcısı; barışın baş düşmanına karşı kurulur. Bu cephe içerisinde barışın baş düşmanlarına karşı başta sosyalist ve sosyalizmi inşa sürecindeki devletler, komünist partiler öncülüğünde uluslararası işçi sınıfı ve halklar temel gücü oluşturur. Bu cephe içerisinde o anki somut durumda savaştan yana değil, rölatif barışın devamından yana olan bir bölüm emperyalist devlet yedek güç olarak katılır. Uluslararası proletarya esas savaş kışkırtıcılarına karşı bu güçlerle tutarlı bir dünya barış cephesi oluşturmak için çalışır.

Uluslararası proletaryanın ve onların öncüsü komünist partilerin savaş devrimi ve barış politikası sürdüren barış cephesi ile önleyemeyip, engelleyemediği takdirde savaş içindeki tavrı, yine halklar ve işçi sınıfı lehine devrim için yararlanmaktadır. Bu politika şu iki hükümde açık ifadesini bulur:

- 1) Emperyalist savaşı içi savaşa dönüştürmek;
- 2) Ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak.

Bu, savaş sırasında somut olarak şu anlama gelir: Emperyalist ülkelerde proletaryanın görevi emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmektir.

Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde ise, işgalci emperyalist güce karşı olan tüm sınıf ve tabakalarla ittifak yapmak, milli devrimi gerçekleştirmek, milli devrimi demokratik devrimle tamamlamaktır.

“Üç dünya teorisi”nin savunucularının varacakları yer sosyal emperyalizm ve sosyal faşizm mevkiidir.

Uluslararası durumun “aktüel bir değerlendirilmesi”

“Görünür durum tesbiti” gibi masumane sözlerle uluslararası komünist hareket içine sızıp, kendine yer edinen bu karşı-devrimci modern revizyonist teorinin savunucularının varacağı yer karşı-devrimci cephesidir.

Bu teorinin savunucuları bugün hızla bu cepheye doğru yol almaktadır. Özü Marksizm-Leninizmin ve devrimin reddine, sosyal-şovenizm ve emperyalistler ile uşakları arasında ittifak ve sınıf barışı politikasına dayanan bu teorinin savunucularının gideceği bu yer onun doğal ve kaçınılmaz mevkiidir.

Bugün bu teoriyi savunma ya da savunmama; Marksizm-Leninizm ve devrimi ya da revizyonizm ve karşı-devrimi savunma, devrime hizmet yada karşı-devrime hizmet demektir. “Üç dünya teorisi” modern revizyonizmin uluslararası komünist hareket içerisinde üçüncü kez başkaldırmasıdır.

Karşı-devrimci modern revizyonist “üç dünya teorisi” devrimin değil, devrimin nasıl yapılamayacağına anahtarını vermektedir.

Bugün uluslararası durumun tesbitinden başlamak üzere, Marksist-Leninist teorisin bir dizi temel meselesinin değerlendirilmesi temelinde uluslararası komünist hareket içerisindeki saflaşma süreci iyice

açığa çıkmıştır. Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında Tito'cu modern revizyonizmle başlayan, onu Kruşçev modern revizyonizmin takip ettiği mücadele bugün kendini ÇKP saflarında uluslararası komünist harekete karşı açığa çıkarmıştır. ÇKP yönetimini ele geçiren burjuvazi doğrudan doğruya Marsizm-Leninizme, uluslararası komünist hareketin birlik ve beraberliğine ve nihayet proleter dünya devrimine karşı tavrı olmuş, modern revizyonist karşı-devrimci "üç dünya teorisi" adı verilen revizyonist safsatayı iyice sistemleştirmiştir.

Parti 1. Konferansı bölgesel düzeylerde karşı koyulan "üç dünya teorisi" adı verilen modern revizyonist safsatayı etraflı bir şekilde ele alıp incelemiş, onun bütün kalıntılara karşı savaş açmıştır. Bugün partimizin saflarında "üç dünya teorisi" nin bir bütün olarak reddedilmesi, onu savunana bir tek yoldaşımız dahi çıkmaması, Partimiz için Marksizm-Leninizm ve komünizm davasında büyük bir güvencedir.

Bugün gerek uluslararası, gerek ülkemiz planında bu karşı-devrimci teoriyi reddeden bir dizi prati, grup ve hareket vardır. Partimiz bugün bu parti, grup ve hareketlerin büyük bir çoğunluğunun, "Üç dünya Teorisi"ni sözde rettetmelerine rağmen, özde savunup takip ettikleri görüşündedir. Partimiz bu anlayışla meselenin üzerine daima gidecek, üzerine düşen görevi elinden geldiğince yerine getirmeye çalışacaktır.

"Üç Dünya Teorisi"nin bu ideolojik kalıntıları, Marksizm-Leninizmin bu dönemde tüm revizyonist, oportünist düşüncelerden en kalın hatlarla ayrılmasını daha gerekli kılmaktadır. Bu "teori"nin temelden reddedilmemesi, bir yandan Marksist-leninist saflarda oportünizmin filizlenip gelişeceği objektif temeli koruyor, diğer yandan da revizyonizm-troçkizm kırması bir dizi küçük burjuva siyasi akımın yeni kılıklar altında, eski sınıf uzlaşmacılığın tezlerini savunmalarına imkan veriyor.

"Üç Dünya Teorisi"ni reddeden Partimizin I. Konferansı, genel akıma göğüs germesini bilerek bu karşı-devrimci teorisinin, "dünya halklarının başdüşmanı iki süpen devlet", "dünyada başçelişme" şeklindeki kalıntılarını da cesaretle kaldırıp atmıştır. Partimiz, Marksist-Leninist saflarda, "Üç Dünya Teorisi"nin kökenine inilerek reddedilmesi çağırısını yapmıştır ve bu çağrı temelinde uluslararası komünist hareket içinde birlik-eleştiri-birlik ilkesini kendisine rehber alan bir ideolojik mücadeleyi yürütecektir. Partimiz, oportünizmin "Üç Dünya Teorisi"ni sözde reddeden, ama özünde onu takip eden yeni türünü kararlılıkla teşhir edecek; ona karşı uzlaşmaz mücadeleyi sürdürecektir.

"Üç Dünya Teorisi"nin Temeline Cesaretle İnelim:

ÇKP bizzat Mao Zedung yoldaşın yönetimde bulunduğu 1970 yıllarından itibaren ilk önce somut durumun bir tanımlaması adı altında, sonraları ise yeni bir "teori" olarak bu anti-Marksist-Leninist tezleri savunmakta idi. "Üç Dünya teorisi" ilk açık ifadesini, 1972'nin 3 Ekim'inde Ciao Guan Hua'nın Birleşmiş milletler 27. Genel kurulunda yaptığı konuşmada bulmaktadır.

Ama bu teoriyi sadece Ciao Guan-Hua'ya, ya da Teng Hsiao-fing'e maletmeye kalkışmak, meseleye komünist bir gözle yaklaşmamak, meselenin temeline inmemek demektir. Biz komünistler modern revizyonizmle mücadeleyi köklü ve derin bir şekilde yürütmeli, bunların uluslararası komünist hareket içerisinde marksist-Leninist görünümle yer etmiş tüm kalıntıların temizlemeliyiz.

Bugün komünistler modern revizyonist "Üç Dünya teorisi"ne karşı sepheden mücadele bayrağın açmış, ve bu mücadelede önemli zaferler kazanmışlardır. Fakat bir dizi Marksist-leninist prati ve grup, "Üç Dünya Teorisi"nin hala kalıntıları muhafaza etmektedirler. Şurası açıktır ki, modern revizyonizmin bu yeni türüne karşı Marksist-Leninistlerin giriştiği mücadele henüz başlangıçtadır ve ideolojik mücadele her cephede sürecek, ancak bu mücadeleler sorunda bu yeni modern revizyonist akım, tito ve Kruşçev modern revizyonizminin yanını, tarihin çöp sepetini boylayacaktır.

Modern revizyonizmin yeni bir türü olan "Üç Dünya teorisi", "halkların başdüşmanı" ve "dünya çapında baş çelişme" temel tezleri üzerinde teorik olarak yükselmiş ve şekillenmiş karşı-devrimci bir teoridir.

Bugün "Üç Dünya Teorisi"ne karşı çıktıklarını söyleyen bir dizi parti, grup ve hareketlerin birçoğu hala yukarıdaki tezleri savunmaya devam ediyorlar. "Üç Dünya Teorisi"nin teorik olarak şekillenmesine temel olan bu tezler bir bütün olarak reddedilmedikçe, "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci ideolojik özünü bir bütün olarak reddetmek imkansızdır. Bu tezleri devam ettirip sürdürmek, "Üç Dünya Teorisi"nin özünü kabil edip sürdürmek demektir.

Nitekim bugün bu "teori"yi reddeden bir dizi parti, grup ve hareket, görüşlerini sağlam bir Marksist-Leninist temelde oturtamamanın sancısı içindedirler. İttifaklar sorununda, çelişmeler ve düşmanlar

meselesinde akıl almaz tezler ileri sürmeye çalışarak, sözde “Üç Dünya Teorisi”nin kalıntılarından kurtulmaya çabalamaktadırlar. Bu konularda Marksist-Leninist ilkelere sarılmadıkça arılması kaçınılmaz olan yer yine bu “teori”nin saflarıdır.

Bu neden böyledir?

Baş çelişme ve baş düşman tespitleri birer süs değildir. Bu tespitler komünistlerin devrim mücadelelerini bir dizi sorununu açıklığa kavuşturmak ve buna uygun mücadele çizgisini ve taktikler çizmelerini mümkün kılmak ve başarıya ulaşabilmek için yapmak zorunda oldukları tespitlerdir. Bir ülkenin komünistlerinin ülkenin somut durumunun incelenmesiyle ortaya çıkaracakları bu tespitler olmadan başarıya ulaşmaları imkansızdır. Vurulması gereken ilk hedef olan başdüşman ve çözülmesi gereken, diğer başlıca çelişmeler üzerinde yönetici ve belirleyici özelliği olan başçelişme, bunun için tespit edilir. Bunlar, komünistlerin önüne esas kavranacak halkaları koyarlar.

Dünyadaki dört başlıca çelişmeden birisini başçelişme tespit etmek ise aynı şekilde açıklanamaz. Çünkü dünyada, bütün ülke halklarını dünya çapında ortak bir şekilde çözecekleri, proleter dünya devrimin başarıya ulaştırmak için kavrayacaklar esas halka anlamında bir başçelişme tespit edilemez. Eğer bu tespit, bizlerin iradesinin dışında ve somut durumun sonucu olarak vardır gerekçesiyle tespit edilecekse, bu, akademik, sadece sözde kalacak bir tespit olmaktan öteye gidemez.

Oysa her tespit gibi dünyada başçelişme tespiti de tespit edilir edilmez tespit edenlerin önüne bir dizi görev, bu tespite uygun bir mücadele çizgisi ortaya çıkarır. Bu kaçınılmazdır! Laf olsun diye yapılmamışsa her tespit kaçınılmaz sonucu budur.

Kruşçev modern revizyonizmi dünyada başçelişmeyi, “kapitalist kamp ile sosyalist kamp” arasında tespit ederek ortaya çıkmıştı. Bu tespit burada kalmadı ve kalamazdı. Peşinden, devrimlerin artık tek tek ülkelerin iç sorunu olmaktan çıkmasına; ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin, bu sözde başçelişmede erişilmez bulnan “hassas denge”yi bozmamak için yerini “kapitalist olmayan yoldan kalkınma”ya bırakmasına kadar vardı. (*)

Yine 2. Dünya Savaşı sonrası ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin en yoğun olduğu Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin durumları, modern revizyonistlerin ve troçkistlerin elinde başçelişme fikri ile birlikte yeni bir düşüncenin teorik temeli, malzemesi olmaya başladı. Bu tamamen gerçek ve varolan Asya, Afrika ve Latin Amerika’daki görünür devrimci hareketler, proleter dünya devriminin “fırtına merkezleri” sözlerinin altında genel bir kural haline getirilip, dünyanın kırlık bölgelerinden dünyanın şehirlerinin kuşatılması stratejisine dönüştü. Artık dünya çapında başçelişme “emperyalizm (sosyal emperyalizm dahil) ile ezelen halkar ve uluslar arasında “ olduğundan proleter dünya devriminin ilerletilmesi için dünyadaki bu başçelişmenin esas olarak kavranılması ve çözülmesi yolunda çalışılması gerekiyordu. Dolayısıyla esas olarak proleter dünya devrimininin”fırtına merkezleri” ve “para bölgesi”nin devrim mücadelesi desteklenmeliydi ki, mertropol (kapitalsit-emperyalist) ülkelerde devrim sonradan yapılabilin!

ÇKP 1963 yıllarında şöyle diyordu:

“Asya, Afrika ve Latin Amerika’nın geniş alanlarında yaşayan nüfus, kapitalist dünyanın toplam nüfusunun üçte-ikisinden daha fazlasını oluşturmaktadır. Bu alanlarda durmadan kabaran devrim seli ve alanlar üzerinde emperyalistler arasındaki ve eski sömürgecilerle yeni sömürgeciler arasındaki savaşım, bu alanların, kapitalist dünyadaki çelişmelerin odak noktasını oluşturduğu açıkça göstermektedir. Ayrıca, bu alanların, dünyadaki çelişmelerin de odak noktasını oluşturdukları söylenebilir. Bu alanlar emperyalist zincirin en zayıf halkası ve dünya devriminin fırtına merkezleridir.” (*)

Bu tespitlerin sadece sözde kalacağını düşünmek imkansızdır. Nitekim ÇKP sadece bu tespitleri yapmakla kalmıyor, ardından sadece kendisi için değil, uluslararası komünist hareket ve tek tek ülkelerdeki Marksist-Leninistler için şu görevleri tespit ediyordu.

“Böylece çağdaş dünyada uluslararası komünist hareketin önündeki temel görev, ezilen Asya, Afrika ve Latin Amerika haklarının ve uluslarının devrimci savaşımını destekleme görevidir, çünkü bu savaşım, bir tüm olarak uluslararası proletaryanın davasında ayırd edeci bir önemdedir. Bir tüm olarak uluslararası proletaryanın devrimci davası, bir anlamda dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu barındıran bu bölgelerdeki halk savaşımının sonucuna ve devrimci savaşımın desteğinin kazanılmasına bağlıdır.” (*) (a.b.ç.)

ÇKP sadece bununla da kalmıyor, daha sonra Lin Biao’nun açık seçik belirteceği “dünyanın şehirleri” olan metropol ülkelerindeki işçi sınıfı için de bazı görevler tespit ediyordu. Bu, daha sonra Lin

Biao'nun halk savaşı stratejisine göre, "şehirlerdeki çalışma talidir" ilkesiyle birleştirip, buralardaki devrimin tatil edilmesini öneren tezine temel teşkil eden görüşler idi. ÇKP şöyle diyor:

"Avrupa ve Amerika'daki kapitalist ülkelerin proletaryası da, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen halklarının ve uluslarının devrimci savaşlarını destekleyenlerin ön safında yer almalıdır. Aslında böyle bir destek, Avrupa ve Amerika'daki proletaryanın kurtuluşu davasına aynı anda yardımcı olur. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen halklarının ve uluslarının desteğini görmeden kapitalist Avrupa ve Amerika proletaryasının ve halklarının, kendilerini, kapitalist baskının yol açtığı felaketlerden ve emperyalist savaş tehditinden kurtarmaları olanaksız olacaktır. Şu halde, öndegelen emperyalist ülkelerin proletarya partileri, bu bölgelerde yaşayan devrimci halkların sesine kulak vermek, onların devrimci deneylerini incelemek, devrimci ruhlarını saygı göstermek ve onların devrimci savaşlarını desteklemek göreviyle yükümlüdürler." (**)

İşte dünyada başçelişme tesbitinin beraberinde getireceği görevler kaçınılmaz bir şekilde böyle bir hal alıyor, tek tek ülkeler için mümkün ve gerekli olan başçelişme tespiti dünya çapına yükseltildiğinde, tek tek ülkelerdeki komünistlerin görevi, ülkelerinde devrim yaparak proleter dünya devriminin gelişmesini sağlamak değil, (tabii ki bu diğer ülkelerdeki devrimci hareketlerin desteklenmeyeceği demek değildir) dünya çapındaki başçelişme tespitinin aldığı şekle göre ülkelerinde devrim yapmak ya da yapmamak sonucunu doğuruyordu. Gerçekte, iddia edildiği gibi dünya çapında baş çelişmeyi tespit etmemek gelişmelerin hepsini bir anda çözme anlayışını güden Troçkist bir anlayış değildir. Tam tersine, başçelişme tespiti yapmak, proleter dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerdeki devrimci süreçlerin birleşmesiyle olacağını reddeden, dünya çapındaki başçelişmeleri çözerek ilerleyen bir dünya devrimini toptan bir devrimi savunan troçkist anlayışın kendisidir.

Nitekim Lin Biao troçkistin tezlerine de kaynaklık eden bu tespitin kendisi olmuştur. Lin Biao belirttiği gibi bu başçelişme fikrine bağlı olarak dünyayı kırlara ve şehirlere ayırmış ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerin devrim stratejisini, bir toptan dünya devrimine uygulamaya çalışmıştır. Bu tespitin beraberinde artık çağın değiştiğini, "emperyalizmin toptan çöküş, sosyalizmin toptan zafere ilerlediği çağ" diyerek belirtmiştir.

Lin Biao'ya göre, "Asya, Afrika, Latin Amerika'nın devrimci halklarıyla, Amerika Birleşik Devletlerinin bayraktarlığını yaptığı emperyalistler arasındaki çelişme, çağdaş dünyanın temel çelişmesidir. Bu çelişmenin gelişmesi dünya halklarının tümünün Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı verdiği mücadeleyi daha da güçlendirmektedir." (*) Bu yüzden bütün dünya halkları "çağdaş dünyanın bu temel çelişmesi'ni çözmek için mücadele etmelidirler! Çünkü "bir bakıma" "çağdaş dünyanın devrimi de kentlerin kırılık bölgelerden kuşatılması görüntüsünü vermektedir. Son çözümlemede dünya devrimi davasının tümü, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu meydana getiren Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci mücadelelerine dayanmaktadır." (**)

"Dünya kapitalizminin ve emperyalizminin ölüme yöneldiği, sosyalizmin zafere doğru yürüdüğü bir çağda yaşıyoruz." (***)

Görüldüğü gibi dünya çapında başçelişme fikri, 1963'te Marksist-Leninist bir parti olan ÇKP'ye bile tek dünya devrimi fikrine uygun görüşleri ileri sürdürmüştür. Tek tek ülkelerde devrim yapabilmek için, çözülmesi için çalışılan başçelişme, dünya çapında yükseltince, devrim meselesi tek tek ülkelerin meselesi olmaktan çıkmış "tek dünya devrimi" tezine zorunlu olarak getirmiştir.

İşte bu yüzden dünya çapında bir başçelişme tespiti "üç dünya teorisi"nin temel anlayışlarını devam ettiren bir tezdır. Dünya çapında başçelişme tespit etmek, zorunlu olarak proleter dünya devrimi sürecini oluşturan devrimci mücadeleler arasında, mekanik bir öncelik-sonralık ilişkisini içinde barındırmaktadır. Bu şekilde, dünyada emperyalizm (sosyal emperyalizm dahil) ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme" şeklinde yapılan bir başçelişme tespiti, yalnızca diyalektik materyalizmi kabalaştırıp mekanikleştirmemle kalmamakta, aynı zamanda "Üç Dünya Teorisi"ne temel teşkil eden troçkist "tek dünya devrimi" anlayışını da özünde taşımaktadır. Lin Biao'nun temsil ettiği troçkist akımın bu tür bir başçelişme tespitine dayanarak dünyayı kırlara ve şehirlere ayırmasındaki ve kırları teşkil eden sömürge, yarı-sömürge halklarını dünya devriminin temel gücü kabul etmesindeki anlayış, "Üçüncü dünya ülkeleri tarihin tekerleğini döndüren temel güçtür" tespitindeki yaklaşımla özünde aynıdır. Dünya çapında yapılan başçelişme tespiti, Kruşçev modern revizyonizmde devrimlerin hepsini, Lin Biao'da metropol ülkelerindeki devrimleri, bugün "Üç Dünya" teorisyenlerinde yine bir bütün olarak devrimleri reddetme noktasında birleşmiş, iş bu görüşlere teorik temel teşkil etmiştir. Marksist-Leninistler kafa bulandırmaktan, Troçkizme ve modern revizyonizme zemin

yaratmaktan başka bir işe yaramayacak olan “dünyada başçelişme” anlayışını reddetmeli, bu temelde gelişmiş modern revizyonist ve troçkist ideolojik kalıntıları süpürüp atmalıdırlar. (3)

“Dünya halklarının başdüşmanı iki süper devlettir” tezi, dünya çapında başçelişme tezinin bir devamı, “Üç Dünya Teorisi”nin gizli takipçiliğidir.

Bugün yine “Üç Dünya Teorisi”ni reddeden bir dizi parti ve grupların bir kısmı hala “dünya halklarının başdüşmanı iki süper devlettir” tezini savunup, devam ettirmektedirler. Görüşümüze göre bu tespit de “Üç Dünya Teorisi”nin teorik olarak yükseldiği temellerden birisidir. Emperyalistlerden bir bölümünü artık emperyalist olmaktan çıkarmanın, emperyalistlerin bir bölümünü ile ittifak kurmanın teorisinin yapılmasına yol açan bu tez de reddedilmedikçe, “Üç Dünya Teorisi”nin emperyalist uşağı, sınıf barışını savunan karşı-devrimci özü de reddedilmez.

Bugün sözde “Üç Dünya Teorisi”ni reddeden bir dizi siyasetin sonuçta tekrar Batı Avrupa’daki emperyalistlerle ve onların uşaklarıyla ülke içinde ittifak yapma yolları aramalarının temelinde yine bu tez yatmaktadır. Onlar, bir yanda emperyalistlerle ittifakın yapılamayacağını, devrim akımının esas olduğunu söylemelerine rağmen, pratikte emperyalistlerin ve uşaklarının bir bölümü ile ya bilinçli olarak ittifak peşinde koşmakta, ya da ister istemez ittifak politikalarının kapısını bunlara açık tutmaktadırlar.

Parti konferansımız bu meseleyi de isabetli bir şekilde tespit etmiş, özetle şu görüşü ortaya koymuştur.

Baş düşman sorunu düşmanlar arasında ayırım yapabilmek, düşmanlar arası çelişmelerinden yararlanıp, başdüşman tespit edilen düşmanı en dar alana sıkıştırmak ve tarafsızlaştırılabilecek ya da başdüşmana karşı birleştirilebilecek tüm düşmanları da birleştirebilmek amacıyla yapılan taktik bir tespittir.

Başdüşman tespit edildiğinde derhal diğer düşmanlarla ittifak yapılmasa bile, böyle bir ittifakın en azından ön hazırlığını yapmak gerekir.

Oysa bugün esas akım devrimdir. İçerisinde bulunduğumuz proleter dünya devrimi sadece şu ya da bu emperyalisti değil, bir bütün olarak emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve her türlü gericiliği yıkmayı hedefler. Dolayısıyla bir bölüm emperyalisten yıkılması için diğer emperyalistlerle ittifak yapmak, bunları proleter dünya devrimi cephesi içine almak imkansızdır.

Fakat dünyada bir emperyalist savaş sorunu kaçınılmaz hale gelir, ya da böyle bir tehlikeye karşı somut olarak bir cephe oluşturulması sorunu gündeme gelirse, emperyalistlerle ya da onların uşaklarıyla ittifak mümkün ve gereklidir. Bu takdirde kurulacak olan cephe, Dünya Barış Cephesidir. Bu cephe kendisine esas hedef olarak seçtiği barışın başdüşmanlarının, savaşın esas kışkırtıcılarının dışındaki diğer emperyalistleri ve uşaklarını içerisine alır. Çünkü ittifak kurulan emperyalistler, o somut durumda savaştan yana olmayan, savaşın o anda çıkmasına taraftar olmayan emperyalistlerdir.

Bu bakımdan proleter dünya devrimi cephesi ve onun hedefleri ile Dünya barış Cephesi ve onun hedefleri bir birbirinden farklıdır.

O halde dünyada eses akım devrimdir dedikleri halde “iki süper devlet dünya halklarının başdüşmanıdır” tezi ne anlama gelir?

Bu herşeyden önce bir bütün olarak emperyalizmi ve sosyal emperyalizmi hedeflemesi gereken proleter dünya devrimi cephesinin içine bir bölüm emperyalisti sokmaya çalışmak anlamına gelir. Emperyalizm ve sosyal emperyalizmi salt A.B.D. ve Rus sosyal emperyalizmi ile eşitlemek, diğer emperyalistler artık emperyalist olmaktan çıkarmak anlamına gelir! Bu, emperyalistler arasında proleter dünya devrimi açısından bir tercih ve ittifak politikasıdır. Nihayet bu tez “Üç Dünya Teorisi”ne temel teşkil eden karşı-devrimci özün, ister istemez devamı, takipçiliğidir. Dünya devrimini hayal eden dünya çapında başçelişme fikrinin tamamlayıcısıdır.

Görüşümüze göre eğer ittifak politikası güdülmeyecekse, “iki süper devlet dünya halklarının başdüşmanıdır” tezini ileri sürmek anlamsızdır. Bu tespit eğer A.B.D. ve Rus sosyal emperyalizminin karşı-devrim cephesi içinde öne çıktığını belirtmek, barışın başdüşmanları, savaşın esas kışkırtıcılarını belirtmek için söyleniyorsa, bunu somut olarak ortaya koymak mümkündür ve bu doğrudur.

Komünistler ve tüm dürüst devrimciler, “halkların başdüşmanı” tezini reddetmeli, “Üç Dünya Teorisi”nin gerilere kadar uzanan tüm kalıntıları süpürüp atmalıdırlar.

Özetlersek, bugün birçok komünist örgüt ve bütün dürüst devrimciler -“Üç Dünya” safatasını reddetmelerine rağmen- bugün “dünya halklarının başdüşmanı” kavramını da kullanmayı sürdürmektedirler. Bu kavram da “Üç Dünya Teorisi”nin Marksist-Leninist saflardaki kalıntılarından birisidir. Tek tek ülkelerde

verilmekte olan değişik devrim mücadelelerinin bir birleşimi olarak ilerleyen dünya proleter devriminin tüm emperyalizmi yok etmeyi, temel çelişme olan emek sermaye çelişmesinin sermaye yönünü temsil eden tüm güçleri yıkmayı hedefler. Devrimin esas akım olduğu, yani sınıf mücadelelerinin dolaysız verildiği dönemlerde emperyalistlerin tümü, kendi varlık nedenlerini yok etmeyi gündeme getiren bu devrim süreçleri karşısında, kendi aralarındaki çelişkilere ve niceliksel farklılıklara rağmen, bir bütün olarak devrimi boğmaya yönelirler. Onun karşısında ortak bir cephe oluştururlar. Ezenleri, sömürülenleri kendi aralarındaki çıkar çatışmalarına rağmen devrimci mücadeleler karşısında birleştiren olgu, emperyalist zincirin tek bir halkasının dahi kopmasının, emperyalizmi bir sistem olarak uçurumun kenarına biraz daha yaklaştırılmasıdır. Tarih bize, eskiyi temsil eden gerici güçlerle, yeniye temsil eden devrim güçleri arasındaki çelişkinin kesinleştiği dönemlerde, eskinin birbirine kenetlendiğini, birinin ölümünün tümünün sonu olacağını çok iyi bildiklerini ispatlamıştır. Devrim akımının esas olduğu dönemlerde, “halkın başdüşmanı” gibi bir tespitle emperyalistleri birbirinden ayırdetmek, en iyimser tahminle subjektivizmin, son çözümlemede de sınıf uzlaşmacılığının eseridir.

Devrim akımının esas olduğu günümüzde, “süper”(!) emperyalist güçlerin nicel olarak öne çıkmışlıklarına bakarak onları “halkların başdüşmanı” ilan etmek, karşı-devrim cephesini (emperyalizmi ve sosyal emperyalizmi) sadece A.B.D. ve Rus sosyal emperyalizmine indirgemiş olmak, vurulacak ilk hedef olarak bu iki emperyalisti göstermek ve diğer emperyalistleri ehven-i şer görmek demektir. Bir emperyalist savaş durumunda kurulabilecek olan dünya barış cephesini, proleter dünya devrimi cephesinin yerine geçirivermek demektir. Proleter dünya devriminin “başdüşman”ı olarak bazı emperyalistler diğerlerinden ayırıldığı zaman, niyet ne olursa olsun, diğerleriyle ittifak politikası objektif olarak gelişecektir.

Nitekim, ülkemizde de “Üç Dünya Teorisi”ni teşhir ve mahkum ettiği ileri süren bir takım siyasetler, “halkların başdüşmanları” ve “dünyada başçelişme” tespitlerinden kalkarak, Avrupa’daki emperyalistleri iki en büyük emperyalist devletten ayırdetmekte, bunun sonucunda da halkımızın başdüşmanı olarak sadece A.B.D. emperyalizmi, Rus sosyal emperyalizmi ve onların uşaklarını tespit ederek, başta Batı Alman emperyalizmi olmak üzere, Batı Avrupa’daki emperyalist devletlerin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcisi olan CHP’ni anti-faşist ilan etmektedirler. Böylece hakim sınıfların bir kliğini, başçelişme tespit ettikleri faşizm ve sosyal faşizme karşı oluşturacakları “devrim cephesi” içinde görmektedirler. Eğer bu sınıf uzlaşmacılığı ve “Üç Dünya Teorisi”nin takipçiliği değilse, Marksizm-Leninizme katkıda bulunmak isteyenlerin safasatlarından öte birşey değildir!

Türkiye’de Durum

Türkiye emperyalizmin en eski yarı-sömürgelerinden biridir. 19. yüzyılın ikinci yarısında Osmanlı İmparatorluğunun merkezi feodal yapısı, emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya dönüşmüş ve günümüze dek bu yapı devam edegelmiştir. Emperyalizmin ülke içindeki sınıfsal dayanakları toprak ağaları ve koprador burjuvazidir. Yarı-sömürgecik olgusu, bir ülke halkının tüm maddi

zenginliklerinin ve yarattığı değerlerin emperyalist-sosyal emperyalist sistem tarafından, ancak bir emperyalist ağırlıkta olmak üzere, talandır. Bu anlamda da ülkemiz, başta A.B.D. emperyalizmi olmak üzere, bir dizi emperyalist ve sosyal emperyalist devletin ucuz hammadde ve işgücü kaynağı, onlara siyasi, iktisadi, askeri ve kültürel bakımdan yarı-bağımlıdır. Emperyalizm yarı-sömürgelerdeki sümürü, talan ve baskısını, sosyal dayanakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfları ve onların devlet aygıtı aracılığıyla sürdürmektedir.

Bir bütün olarak emperyalizmin yarı-sömürgesi olan ülkemizde, iç çelişmenin esas olduğu bu dönemde, herhangi bir başdüşman tespiti yapmak hatalıdır. Eğer komprador burjuvazi ve toprak ağalarından bir kısmı ile ittifak politikası güdülmeyecekse, böyle bir tespit sözde kalacak olan ama bunun yanında bir dizi yanlış anlayış ve eğilimler geliştirecek bir tespit olmaktan öteye gidemez. Çünkü iç çelişmenin esas olduğu şartlarda komünistler için bir bölüm komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile ittifak sözkonusu değildir.

Komünistler için hakim sınıfların bir bölümü ile ittifak, herhangi bir emperyalist gücün ülkeyi işgal etmesi halinde gündeme gelir. Böyle (milli bağımsızlık mücadelesinin esas hale geldiği) dönemlerde komünistler bir başdüşman tespiti yaparlar.

Çünkü böyle dönemlerde işgalci emperyalist ve uşaklarına karşı olan tüm güçlerle (diğer düşmanlar da dahil) ittifak sadece mümkün hale gelmez, aynı zamanda bunlar arasında ittifakın sağlanması zorunludur.

Bugünkü şartlarda ülkemizde A.B.D. emperyalizminin uşakları olan kesim, bir bütün olarak komprador burjuvazi ve toprak ağalarının olan iktidarda ağırlıktadır. Emperyalist güçler arasında da A.B.D. emperyalizmi hakim durumdadır. Böyle dönemlerde durumu somut olarak ortaya koymak, tespit edilmiş bu somut duruma göre mücadele politikasını tespit etmek tek doğru yoldur.

Sosyo-ekonomik yapısı yarı-sömürge, yarı-feodal olan toplumumuzda, üstyapı bir bütün olarak burjuva-feodal bir karakter taşır. Bu üst yapının temel taşı olana devletin de biçimi buna uygun olarak faşisttir. Ülkemizde faşizm, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının tümünün iktidar biçimidir ve geçici bir tehlike değildir. Çünkü birincisi burjuvazi cılız ve güçsüz olduğundan sömürsünü ve tefeci talanını ancak kan ve zorbalıkla sürdürebilir, ikincisi iktidara ortak olan feodal sınıfların doğası cebire dayanır ve demokrasiye karşıdır, üçüncüsü bu sınıfları ayakta tutan ve destekleyen emperyalizm, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri karşısında pazarlarını koruyabilmek için her zaman en gerci baskı ve zulüm yönetiminden yanadır. Bu üç nedenden dolayı ülkemizde faşizm, sınıfsal dayanakları yok edilmeden yıkılmaz. Faşizmin yıkılması devrim meselesidir.

Ülkemiz çok uluslu bir yapıya sahiptir. Yeni Türk devleti kurulurken, ulusal uyanışa henüz girmiş olan birçok azınlık millet ve milliyet devlet sınırları içinde kalmıştır. Türk hakim sınıfları olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları, emperyalizmin açtığı pazarın ve ülkenin maddi zenginliklerinin rakipsiz sahibi olmak ve emperyalist sömürüden esas payı almak için, ezilen ve uyruk milletlere başta burjuvazi ve küçük toprak ağaları olmak üzere baskı uygulamakta, devlet kurma imtyazını, "dilbirliği"ni ve diğer tüm milli imtiyazları tekelinde tutmakta, milli baskıyı zaman zaman jenoside (soykırıma) vermektedir. Milli baskıya, bu rekabet nedeniyle hakim ulusun milli burjuvazisi ve kast amaçları için hakim ulus bürokrasisi de ortak olmaktadır.

Ülkemizde, millet niteliklerine sahip bir tek Kürt milleti vardır, dolayısıyla milli meselenin esasını Kürt milli meselesi teşkil eder.

Her ezilen ve uyruk milletin hareketi gibi Kürt milli hareketi de milli baskıya karşı yönelmiş, doğal eğilimi ayrı bir milli devlet kurmak olan bir harekettir. Bu nedenle Kürt milli hareketinin, birincisi, milli baskıya ve eşitsizliğe karşı olduğu için genel demokratik muhtevası, ikincisi Kürt milletinden işçilerin ve emekçi halkı tek başına sömürmek ve onların Türk milliyetinden halkla birleşip, ortak sınıf kavgası vermesini önlemek amacıyla yönelik gerci, milliyetçi muhtevası olmak üzere iki yönü vardır. Biz komünistler bunlardan genel demokratik muhtevayı kayıtsız şartsız destekleriz. Gerci muhtevadan kaynaklanan, iki milletin burjuvazisi ve toprak ağaları, arasındaki bu kavgada kesinlikle taraf tutmaz. destek olmayız.

Partimizin milli meseledeki tutumu, Marksist-Leninist ilkelerce belirlenmiştir: Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını kayıtsız şartsız savunmak, Türk milletinden işçiler ve emekçiler arasında ayrılma hakkının, Kürt milletinden işçiler ve emekçiler arasında sınıfsal birliğin propagandasını yapmak, milliyetlere tam hak eşitliği istemek, tüm işçi sınıfını, köylülüğü ve halkı proletaryanın denemiş bayrağı altında toplayarak sınıf mücadelesini geliştirmek. Kürt milleti ayrı devlet kurma isteğini somut olarak gündeme getirdiğinde, bunu ülkemizin ve uluslararası proletaryanın sermayeye karşı yürüttüğü sınıf mücadelesinin

açısından değerlendirir, destekler veya desteklemeyiz. Fakat her halükarda, bir ayrılma isteğinin hakim ulus tarafından engellenmesine, şiddetle bastırılmasına kesinlikle karşı çıkarız.

Sosyo-ekonomik yapısı yarı-sömürge, yarı-feodal, üstyapısı burjuva-feodal, ulusal yapısı da çok uluslu olan ülkemizde, toplumsal değişimin niteliğini ve içinde bulunulan devrim aşamasını bize veren temel çelişme, emperyalizm ve yarı-feodal sistem (kompardor kapitalizm ve feodalizm) ile geniş halk yığınları arasındaki çelişmedir. Emperyalizm, kompardor kapitalizm ve feodalizm, yeni demokrasının üretici güçlerinin gelişmesinin önündeki engellerdir ve bu engeller Demokratik Halk Devrimi ile kaldırılacaktır. Demokratik Halk Devriminde, milli devrim ile demokratik devrim birbirlerine sımsıkı bağlanmıştır. Milli devrimin hedeflediği emperyalist boyunduruktan kurtulmak, emperyalizmin ülke içindeki sosyal dayanaklarının iktidarını yıkmadan imkansızdır. Diğer yandan emperyalizmi hedeflemeyen bir demokratik devrim düşünlemiz. Bu durum emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, tüm yarı-sömürge, yarı -feodal ülkelerde devrim mücadelesinin genel karakteridir.

Demokratik Halk Devriminin iki yönünü oluşturan milli ve demokratik devrimin her ikisi de son çözümlemede köylü meselesidir. Dolayısıyla Demokratik Halk Devriminin temel gücünü yoksul ve orta köylüler (köylülük) oluşturur. Artık çağımızda eski burjuva demokratik devrimler tarihe karıştığından, yeni tipte bir demokrasi için mücadeleye önderlik edebilecek tek sınıf proleterdir. Dolayısıyla Demokratik Halk Devriminin öncü gücünü işçi sınıfı teşkil eder. Devrimin diğer itici güçleri, güvenilir bir müttefik olan kent küçük burjuvazisi ve yalpalayan ancak devrimin ileri bir döneminde devrim cephesine katılabilecek olan milli burjuvazinin sol kanadıdır.

Toplumumuzun niteliğini veren temel çelişmeden, dört başlıca çelişme kaynaklanmaktadır.

Bunlar:

1. Yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki çelişme,
2. Emperyalizm (sosyal emperyalizm dahil) ile çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı arasındaki çelişme,
3. Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme,
4. Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler.

Bunlardan birincisi, yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki çelişme başçelişmedir. Feodal kalıntılar emperyalizmin ülke içindeki önemli dayanaklarından biridir. Bu nedenle başçelişmenin çözümü yolunda ilerledikçe, emperyalizm bu dayanaktan mahrum bırakılmış olur ve emperyalizm ile halkımız arasındaki çelişme keskinleşir, gelişir. Diğer yandan feodal yapı çözüldükçe burjuvazi-proletarya çelişkisi olgunlaşır ve kesinleşir. İşte bu nedenlerle yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki çelişme başçelişmedir.

Bu başçelişme tespiti, bize demokratik devrimin gündemde olduğunu gösteriyor. Demokratik devrimin özü tarım (toprak) devrimidir. Tarım devrimi ancak ve ancak bir köylü savaşı ile gerçekleştirilebilir. Bu köylü savaşının biçimi, bizim gibi ülkelerde Halk Savaşı olmak zarurudur. Yarı -sömürge, yarı-feodal yapı, genel olarak devrim ile karşı-devrim arasındaki güç ilişkisini, kırlarda devrimin lehine, şehirlerde ise aleyhine olarak belirler.

Bu nedenlerle devrimin stratejisi, köylülüğe deyanan, kırlardan gelişip şehirleri kuşatma şeklinde gelişecek olana uzun süreli bir halk savaşıdır. Demokratik devrimin gündemde olduğu bu dönemde de, kavranılacak halka, toprak çelişmesini esas alan ve feodal kalıntıların tasfiyesine yönelik bir halk savaşını geliştirme meselesidir.

Halka kavaşı, anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist mücadelenin esas yönüdür. Diğer mücadele biçimlerinin tümü halk savaşına hizmet edecek şekilde, yani ona tabi olarak ele alınmalıdır.

Halkımızın Demokratik Halk Devrimindeki üç silahı, komünist partimiz TKP(M-L), halk ordumuz TİKKO ve işçi köylü temel ittifakının üzerinde yükselcek olan halkın devrimci birleşik cephesidir. Bu üç silah geliştirilip güçlendirilmeden devrimimiz başarıya ulaşamaz. Bu üç silahtan sonuncusu olan Halkın Devrimci Birleşik Cephesi bugünden gündemde değildir. Gündemde olan, Halkın devrimci Birleşik Cephesinin üzerinde yükselceği işçi-köylü temel ittifakının inşasını gerçekleştirmektir. İşçi-köylü temel ittifakının inşası ise, TKP(M-L) ve TİKKO'nun, halk savaşı içinde inşasından ayrı düşünülemez.

Emperyalizmin genel buhranının derinleştiği ve buna bağlı olarak kompardor burjuva ve toprak ağaları sınıflarının iktisadi ve siyasi krizlerinin içinden çıkılmaz bir hal aldığı günümüzde, genel olarak yarı-

sömürge, yarı-feodal ülkelerde silahlı mücadelenin objektif şartları mevcuttur. Ülkelere göre değişen sübjektif şartların gelişmişliği ve devrimci durumun geçici bir duraksama içinde mi, yoksa yükselmekte mi olduğu meseleleri, silahlı mücadelenin objektif şartlarını ortadan kaldıramaz, ama merkezi görevleri ve taktikleri etkiler.

Bugün ülkemizde devrimci durum hızla yükselmektedir.

MChükümetleri döneminde, kritik bir noktaya ulaşan hakim sınıfların iktisadi ve siyasi krizi, emperyalistlerin ve uşaklarının arzuladıkları yönde hala atlatılmamıştır. Hakim sınıfların geçici bir istikrar sağlamaları, iktisadi alanda emekçi halkın daha azgın bir sömürüye, maddi zenginliklerimizin ve yaratılan değerlerin daha insafsız bir talana tabi kılınması siyasi alanda ise başta için sınıfı olmak üzere halkımızın demokrasisi mücadelesinin ve yeni ekonomik, demokratik saldırılara karşı koyuşunun bastırılması, böylece hakim sınıfların değişik emperyalistlere bağlı kliklerinin sınıfların değişik emperyalistlere bağlı kliklerinin arasındaki çelişkilerin geçici bir süre için uzlaştırılması ile mümkün olabilirdi. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfları bu görevin yerine getirilmesini önceleri MC'nin açık faşizme doğru giden icraatından bekledi. Fakat MC hükümetleri, halkımızın gözünde iyice teşhir ve tecrit olmuştu. bu nedenle de, emperyalizmin bir an önce sağlanmasını istediği "ekonomik tedbirler"i alabilecek güçte değildi. MC faşizmine, işçiler, köylüler, gençlik ve diğer halk kesimleri artık başkaldıracak hale gelmişlerdi. Diğer tarftan da başta Batı Alman emperyalizminin uşaklarının siyasi temsilcisi CHP, halkın bu biriken muhalefet potansiyalini yeni sahtekarlıklarla peşine takmayı başarmış, böylece güçlü bir hükümet alternatifi olarak ortaya çıkmıştı. Bu şartlarda emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının siyasi klikleri için tek çıkar yol kalmıştı, halkı pasifize edebilecek ve gerekli iktisadi ve siyasi önlemleri alabilecek bir CHP hükümetini desteklemek. Nitekim CHP tüm emperyalistlerin desteğini alarak çok kaba hilelerle hükümet oldu. Yayınlanan hükümet programı, işçileri, köylüleri, memurları, ezilen ve sömürülen tüm halkımızı daha da ağır bir sömürünün altına sokmayı, "can güvenliğinin sağlanması" gerekçesi altında, demokratik hakları daha da kısıtlamayı ve devlet cihazını güçlendirmeyi, "milli bütünlük" çılgınlıkları arasında milli baskıyı, ırkçılığı körüklemeyi ve çeşitli milliyetlerden halkımızı daha da artan bir emperyalist boyunduruk altına sokmayı sistemleştiren bir belge idi. CHP'nin hükümet oluşu, emekçi halkımızın yükselen mücadelesi karşısında hakim sınıfların CHP hükümetinde ifadesini bulan geçici bir uzlaşmasını simgeliyordu.

Ancak, hakim sınıfların klikler arasında uzlaşma geçici, göbekten bağlı buldukları değişik emperyalist güçlerin arasındaki dalaşma ya da paralele olarak, aralarındaki rekabet ve çelişki geneldir. CHP hükümet olduktan sonra -MC faşizminden bezmiş ve nefret etmiş olan halkımızın anti-faşist teleplerini uyuşturmak amacıyla da hizmet edecek olan- A.B.D.'ci kliğin siyasi tekeli kırma ve kendi tekeli gerçekleştirme işine girişti. Böylece bir yandan da CHP halkımızın direnişini geçici de olsa pasifize ebebildiği için siyasi klikler arası çelişki tekrar kızıştı ve ön plana çıktı. MC partilerinin temsil ettiği klik, tekrar hükümet olak ve açık faşist diktatörlüğe geçmek için çeşitli tertipler düzenliyor, CHP hükümetini yıpratmağa ve askeri yönetim için ortam yaratmaya çabalyor. Diğer yandan da CHP hükümeti, açık askeri bir diktatörlüğe gerek kalmadan emekçi sınıfların direnişini mücadelesini bastırabileceğini ve istikrarı sağlamak için gerekli önlemleri alabileceğini pratikte göstermeye çalışmaktadır.

CHP, komprador burjuvazisinin ve toprak ağalarının esas olarak Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin uşaklığını yapan kliğinin siyasi temsilcisidir. CHP, diğer hakim sınıfların siyasi partileri gibi faşistdir. Onun yüzüne tırtığı "reformcu", "halkçı", "anti-faşist" vb. maskeler, halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi karşısında Kemalistlerin 1923'lerde, Demokrat Partinin 1950'lerde, CHP'nin İnönü'cü takımının 1960'larda takındığı "demokrasi havariliği" maskelerinden başka bir şey değildir. Tıpkı bu örneklerde olduğu gibi, CHP'de hükümet olduktan sonra, bu maskeyi yüzünden çıkartmakta, ister istemez çıkarmak zorunda kalmaktadır.

CHP hükümetinin bugün amaçladığı, dışarıda Kıbrıs işgalini bir koz gibi kullanarak, başını A.B.D.'nin çektiği emperyalist koalisyonla zayıflayan bağları pekiştirmek, içte de sıkıyönetim ilan etmeden sıkıyönetim uygulamalarını yerleştirerek askeri olmayan bir açık faşizme doğru gitmektir. PMK daha Şubat ayında yaptığı toplantısında şuna işaret etmişti:

"1. Önümüzdeki dönemde faşist baskılar daha da artacaktır.

2. Bugün 'sıkıyönetim' resmen ilan edilmemesine rağmen, sıkıyönetim uygulamaları yürürlüğe girmiştir.

3. Önümüzdeki dönemde formülü ne olursa olsun, açık faşizme doğru bir gidiş vardır." (MK1. toplantı sonuçları)

Bugüne kadar geçen 4 aylık zaman, bu tespitleri tamamen doğrulamıştır ve doğrulamaktadır. CHP adım adım açık faşist diktatörlüğe gitmektedir. Ekonomik alanda alınmak istenen tedbirler, Hitler Almanya'sında 1953'lerde alınan tedbirleri nitelik bakımından aratmayacak tedbirlerdir. Geçirmeye çalışılan yeni vergi sistemi, işçi ücretlerinin dondurulması, yüksek bürokrat kesimin gelirlerinin arttırılması, köylülüğün ve küçük üreticilerin izlenen fiat politikası sonucu daha da sefilleşmesi, erleri köle emeğine dayanan bir sistemle inşaatlarda ve yol yapımında çalıştırma girişimleri... Bütün bunlar emeği köleleştirmeye, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin iktisadi tekeli güçlendirmeye, devletin kasasını emekçelerden zor ile gaspedilen değerlerle doldurarak, emperyalist sömürüyü arttırmaya yönelik tedbirlerdir. Bunlar faşizmin yeni ekonomik saldırılarıdır. Doğaldır ki, bu saldırılar, siyasi tahakküm ağırlaştırılmadıkça sömürülen ve ezilenlerin direnişiyle karşılaşacak, gerçekleştirilemeyecektir. Niutekim CHP bu yönde de önemli adımlar atmıştır. Hakim sınıfların baskı aracı olan faşist Tüark devletinin gücünü arttıracak bir dizi irili ufaklı "tedbirler" arasında en önemli olanları toprak çelişmelerinin en keskin olduğu doğu illerimizin "1. dereceden hassas bölge" ilan edilip dolaylı askeri denetim altına sokulması, polis ve jandarma örgütlerinin güçlendirilip en modern silahlarla donatılması, ve en önemlisi, yeni Devlet Güvenlik Mahkemeleri demek olan "ihtisas Mahkemeleri"nin kurulması için yapılan girişimlerdir.

CHP hükümeti, emperyalistlerin siyasi desteğini ekonomik desteğe dönüştürmede önemli bir mesafe katettikten sonra, halka karşı bu azgın iktisadi ve siyasi saldırıyı başlatmıştır. CHP'nin uyguladığı faşizmin yöntemleri, MC'ye göre çok daha akılcı, daha şöven; ve bu anlamda halkın mücadelesi açısından daha tehlikelidir.

Bugün A.B.D. emperyalizmi hala Türkiye üzerindeki emperyalist boyundurukta ağırlığını korumaktadır.

Devlet cihazı içinde A.B.D.'ci kliğin ağırlığı hala esastır. Emperyalist sömürüden diğer emperyalist devletler, güçleri oranında pay alıyorlar. Bunların içinde Rus sosyal emperyalizmi, ülkemizde yayılan, gelişen bir güçtür. A.B.D. emperyalizminin baş çektiği koalisyonla, iktisadi, askeri ve benzeri alanlarda bağları zayıflayan MC hükümeti zamanında, Rus sosyal emperyalizmi hızla yayılmak imkanı bulmuş, özellikle iktisadi alanda boyunduruğunu güçlendirmeye çalışmıştır. CHP hükümeti ile de bu gelişim devam etmektedir.

Bugünkü durumda, Türk hakim sınıflarının, Nato Bloku emperyalistleri karşısında, Rus sosyal emperyalizmiyle olan ilişkileri bir tehdit unsuru rolünde oynamasına karşılık, başta A.B.D. olmak üzere, diğer emperyalistlerle olan ilişkileri eski sağlamlığına kavuşturulmadıkça, Rus sosyal emperyalizmi hızla yayılmaya devam edecektir.

Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını üstlenen sosyal faşistler de, kendi açılarından MC'ye yarış CHP hükümetini desteklemiş, onu bir sıçrama tahtası olarak kullanma politikasını gütmüşlerdir. Sosyal faşistler bu desteklerini hala sürdürmekte, fakat bir yandan da CHP ile olan çelişmeleri keskinleşmektedir. Sosyal faşizmin politikası, CHP hükümetini yükselen devrimci dalgayı bastırmada ve A.B.D.'nin ve ona uşaklık eden kliğin siyasi tedbirlerini kırmada desteklemek, CHP'nin Rus sosyal emperyalizmi ile uzlaşmaya zorlamak, hakim sınıfların bir siyasi kliği olarak resmen tanımak için CHP hükümetini kullanmaktır. Sosyal faşizm bugünkü somut durumda bir iktidar alternatifi teşkil etmemekle birlikte, yayılma ve güçlenme durmundadır.

Faşizmin her alanda yoğunlaşan saldırıları karşısında halk sınıflarının ve onların siyasi temsilcilerinin durumları

Halkımızın hakim sınıfların kritik bir noktaya ulaşan iktisadi ve siyasi krizi ile birlikte artan hayat pahalılığı, işsizlik, sefil bir hayatı ancak sürdürebilen gelirler ve can güvenliğini yok eden resmi ve sivil faşist saldırılar karşısında artık eskisi gibi yaşayamayacak hale gelmiştir. Halkın durumu bu noktaya daha 1.MC döneminde gelmişti. MC hükümetlerine karşı sürdürülen kitle mücadeleleri bu durumun somut sonuçlarıydı. Kitlelerin kendiliğinden gelişen mücadelelerine önderlik edebilecek güçlü bir Komünist önderlik henüz gerçekleştirilemediğinden modern revizyonizmin ve reformizmin etkisi altında kalan kitleler, CHP'nin sahte reformculuğuna kanmış, ve geniş ölçüde onun peşine takılmıştır. Kendi iktidar alternatifini somut olarak göremeyen halk, MC faşizminin yarattığı nefret ve bezginlik içinde tüm oportünist ve revizyonistlerin de yardımıyla, CHP'ne önemi ölçüde destek sağladı.

Halkın CHP'den gerçekleştirilmesini beklediği temel taleplerinden birisi can güvenliğinin sağlanması ve faşist saldırıların durdurulması idi. CHP'nin hükümet olmasından sonra kitle hareketleri yavaşladı, geçici bir suskunluk ve bekleyiş içine girdi. Ancak bu durum kısa sürdü. CHP'nin 5 aylık hükümet olma dönemi, onun halk düşmanı gerçek yüzünün giderek açığa çıkmasına, hükümet olmadan önce verdiği vaatlerin,

aldatmacadan öte birşey olmadığını pratik olarak ispatlanmasını sağladı. Bu gerçekleri geniş halk kitleleri görmekle birlikte, henüz muhtevasını kavrayamayarak hakim sınıfların uydurduğu özürlerin etkisi altında kalmaktadır. Fakat bir yandan da kendisine yönelen saldırılara doğru bir yönelim altında olmasa da karşı çıkıp kitle hareketlerini tekrar yükseltmektedir. CHP'nin almak istediği tedbirler gerçekleştikçe, bu gelişme giderek hızlanacaktır.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm halkın CHP sahte reformizminin etkisinde kalmasında, modern revizyonizmin, reformizmin etkisinde kalmasında, modern revizyonizmin, reformizmin ve oportünizmin büyük katkıları olmuştur. Modern revizyonizmin dışında, milli murjuvazinin ideolojisi reformizmin büyük katkıları olmuştur. Modern revizyonizmin dışında, milli burjuvazinin ideolojisi reformizm de Türkiye'de sınıf mücadelesi tarihindeki diğer örneklerde olduğu gibi, işçilerin ve küçük burjuvazinin önemli bir bölümünün taleplerini kendi muhalefet bendinde toparlayıp, kendisiyle birlikte komprador burjuvazi ve toprak ağalarının esas olarak Batı Alman emperyalizminin uşaklarının temsilcisi CHP'nin kuyruğuna taktı. Reformizm halkımızın kurtuluşunun, seçimlerle gerçekleşecek bir hükümet değişikliği ile olacağı hayalini yayarak karşı-devrime hizmet etti. Reformizmden etkilenen ve "Üç Dünya Teorisi"nin özünü sürdüren bir dizi küçük burjuva siyaset te bu kervana katıldı.

Böylece, halkın özellikle ileri unsurlarını da ideolojik etkisi altına almış olan reformizm, CHP sahte reformizmi ile kitlelerin pasifize edilmesinde en önemli desteklerden biri oldu.

Halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesine önderlik etme iddiasında olan siyasetlerin tümü ülkemizde faşizmin yalnızca A.B.D'ci hakim sınıf kliklerinin iktidar biçimi olduğu, CHP'nin reformist ve anti-faşist bir hükümeti ile faşizmin mevzi kaybedeceği ya da yıkılacağı temel tezlerinde değişik noktalardan hareket etmekle birlikte, birleşiyorlardı. Sosyal faşizm ile flört edip orta yolcu bir tavır izleyen bazı siyasi akımlar, modern revizyonizmin ve reformizmin ideolojik etkisi altında CHP hükümetinden "anti-faşist önlemler" ve "reformlar" bekledi. "Halkın devrimci talepleri" adı altında küçük burjuvazinin talep ve duygularını CHP hükümetine sundular. Kendilerine "proleter devrimci", "Marksist-Leninist" şeklinde sıfat takan diğer bir dizi siyasetler ise, "Üç Dünya Teorisi"nin özünü sürdürerek, bu anlayışlarını doğrulamak için zorlama tedbirlere başvurarak CHP hükümetini alkışladılar. Başçelişme ilan ettikleri "emperyalizm, sosyal emperyalizm, faşizm, sosyal faşizm" ve başdüşman ilan ettikleri "iki süper devlet ve uşakları"na yani A.B.D ve Rus sosyal emperyalizlerine ve onların uşakları olan hakim sınıf kliklerine karşı seferber etmek için CHP'ne reformculuk ve anti-faşistlik payesi verdiler. Bunlar daha sonra CHP'nin tüm emperyalist devletler ile giriştiği anlaşmalar karşısında "emperyalizm ile, faşizm ile uzlaşıyor" feryatları atmaktan başka bir şey yapamadılar. Gerçekte bunların izlediği siyaset, o dönemde milli burjuvazinin siyasi temsilcisi olan Şafak revizyonizminin '70'lerde izlediği "anti-faşist güçlerin cesaretini kamçulamak" siyaseti ile temelde aynıdır. Sonuç olarak, oportünizm ve revizyonizm bir bütün olarak halkın mücadelesinin hedefinden saptırılmasına her zaman olduğu gibi yardımcı olmuş ve olmaktadır.

Bütün bu dönemler içerisinde somut durumun Marksist-Leninist bir tahlilini yapan Partimiz ise, içinde bulunduğu şartlardan ötürü bütün bunlara karşı yeterince mücadele edemedi. Modern revizyonizmin ve sahte reformizmin karşı devrimci propagandasına, reformizm ve oportünizmin sınıf uzlaşmacılığına karşı yeterince mücadele yürütüp, halkın mücadelesinin önderliğini sağlayamadı. Parti, bu dönemde, kitlelerin mücadelesine doğru önderlik etmede tecrübesiz ve aynı zamanda merkeziz durumda, bölgesel çapta mücadele yürütüyordu.

Bugün yine işçiler, yoksul ve orta köylüler, gittikçe yoksullaşan tüm emekçiler, CHP'nin uygulamakta olduğu yeni saldırılar karşısında esas olarak hazırlıksız ve savunmasızdır. Yaşanmaz hale gelen hayat şartları ve terör karşısında muhalefetini yükseltmekle birlikte, bu muhalefetin hangi hedefe yöneleceğini görememekten doğan bir kararsızlık içindedir.

Halkı uyuşturan modern revizyonist ve sahte reformist zincirlerin kırılıp, halkın gözlerini karartan reformist ve oportünist perdenin yırtılması, devrim mücadelesinin ilerlemesi ve halkın faşizim karşısında yeni bir geçici yenilgiye uğramaması için şarttır.

Partimizin Dünyadaki ve Türkiye'deki Siyasi Durum Karşısında Görevleri:

Dünyada ve Türkiye'deki duruma bağlı olarak Partinin önündeik görevlerini başarabilke için, içinde bulunduğumuz durumu kavramak gerekir.

Partimizin içinde bulunduğu durum nedir?

TKP(M-L) 1. Konferansı, yayınladığı Parti özeleştirisinde Konferansa kadar geçen dönemi esas olarak ortaya koymuştur. Partimizin üzerine düşen görevleri yerine getirmede düştüğü ideolojik, siyasi, örgütsel hatalar kaynaklarıyla birlikte ortaya konulmuş, düzeltilmesi için ilk adım atılmıştır. 1.Konferans, MK'ni seçerek Partimizin küçük-burjuvaziden yediği darbe sonucunda ortaya çıkan örgütsel dağılıkların giderilmesi, merkezileşmenin sağlanması yolundaki ilk adımı atmıştır. Konferanstan bu yana MK, Merkezileşme adımı atmıştır. Konferanstan bu yana MK, Merkezileşme çalışmalarını sürdürmüş, bur çok eksiklik ve hatalara rağmen bu yönde olumlu adımlar atmıştır. Bugün Partimizin durumu merkezi olarak bakıldığında şudur:

- Partimizin iki yıl süren merkezi önderlikten yoksun mücadelesi, derin örgütsel hastalıklar ve izler bırakmıştır. Partimizin şu anda en çok zararını gördüğü hastalıklar dar-bölgecilik (depart mantelizm) dar deneycilik, ve demokratik merkezileşmenin yeterince kavranmamasıdır. Bu hastalıklar, merkezi yeniden örgütlenmenin hızla ilerlemesinde ve pekişmiş bir yapı ile sınıf mücadelesine atılmada önemli engellerdir. Partimizi bugün henüz sınıf mücadelesinin gerektirdiği esnek, sistemli çalışan, hızla hareket edebilen bir merkezi örgütlenmeyi tam anlamıyla gerçekleştirememiştir.
- Parti kadrolarımızın genel olarak siyasi seviyesi düşüktür. Partimizin siyasi alandaki inşasının hızla ilerleyebilmesi, parti çizgimizin hayata geçirilebilmesi, siyasi yetkinliğe kavuşmuş kadrolar olmadan imkansızdır. İdeolojik-siyasi inşa kendisine parti içindeki subjektivizmi ve “sol” anlayışları da hedef almalıdır.
- Parti teşkilatımızın ağırlığı, tali mücadele alanları olan şehirlerdedir. Kırlık bölgelerdeki örgütlenmemiz hem şehirlere göre daha az gelişmiştir, hemde toprak mücadelesinin esas olduğu kırlık alanlarda diğerlerine göre daha zayıftır.
- Partinin askeir kolu, halk ordusunun çekirdeği olan TİKKO, hem parti örgütlenmesine göre zayıf bir örgütlenmeye sahiptir hemde bugün esas olarak şehirlerde, ve ihtisas birimleri seviyesinde örgütlenmiştir. Esas aldığımız çalışma alanlarımızda, köylü kitleleriyle ve üretimle kaynaşmış, halk milisleri örgütlenmesi üzerinden yükselen sürekliliği sağlanmış silahlı mücadeleyi yürütecek bir ordu teşkilatlanmamız esa itibarıyla mevcut değildir.
- Parti merkezsiz geçirdiği dönemde esas itibarıyla illegaliteye çekilmiş, legal alandaki kısmi çalışmalarını illegal çalışmayla doğru bir şekilde kaynaştıramamıştır. Partimizin legal imkanları kullanmada tecrübesi yetersiz ve bu alanda örgütlenmesi zayıftır.
- Partinin, bir komünist partisinin nefes boruları, halk ile ilk temas alanları olan kitle örgütlenmesi oldukça zayıftır. Partimizin kitleleri harekete geçirmedeki ve onların kendiliğinden gelişen mücadelelerini çeşitli zararlı akımların etkisinden kopararak doğru hedeflere yönlendirmedeki tecrübesi kısıtlıdır. Bunun sonucunda, Partimize halk kitleleri geniş bir sempati duymakla birlikte, işçi sınıfı, köylülük, gençlik ve diğer halk kesimleri içinde Partinin kitle bağları en ileri unsurlara ve dar alanlara sıkışmış vaziyettedir.

Bu yukarıda tespit edilen eksiklik ve hatalar, Partimizin gençliğinin ve yediği darbelerin sonucudur. Bu durum bizim korkutmamalıdır. Partimiz Marksizim-Leninizm ideolojisine sınıksız bağlı, Marksist-Leninist parti öğretisinin temel ilkelerine göre örgütlenmiş, kadrolarının devrime ve işçi sınıfına sadakat ve fedakarlığı çelik gibi olan, Türkiye devriminin stratejik tüm sorunlarına çözüm getirmiş bir siyasi çizgiyi takip eden, yediği ağır darbelerle rağmen toparlanabilmiş komünist bir örgüttür. Yukarıda belirtilen eksik ve hatalar, yarı-sömürge yarı-feodal ülkemizde olması gereken bolşevik bir partiye, silahlı mücadele yürütecek seviyeye gelmiş bir komünist örgütlenmeye kıyasla elde edilen sonuçlardır. Bu 6 nokta, ideolojik-siyasi yapımızın geliştirilmesi için hedefleyeceğimiz noktaları bize göstermektedir.

Dünyada ve Türkiye’de sınıf mücadelesinin gelişimi, ve halkımızın demokratik Halk Devrimi’ndeki silahlarından ikisi olan Parti ve Ordunun subjektif durumu, TKP(M-L) in ağır ve karmaşık bir görevler dizisi koymaktadır. Bu görevlerin üstesinden gelebilmek için bu karmaşık yapıda hangi halkalar kavranılıp, hangi yol izlenecektir? Bu meseleye doğru bir şekilde yaklaşmaz ve sebep-sonuç ilişkileri yeterince araştırılıp kavranmazsa, Parti kendini bekleyen görevleri ve, işçi sınıfına ve halkına karşı olan sorumluluğunu yerine getiremez. Yeni bir yenilgi ya da kendiliğinden mücadelenin kuyruğundan gitme durumu ile karşı karşıya kalır.

Partimizin Dünyadaki Siyasi Duruma Bağlı Olarak Görevleri Nelerdir?

- Bugün dünyada esas akım devrimidir. Devrim ile birlikte 3. bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesi de yükselmektedir. Bu tespitlere bağlı olarak Partimiz düşen görev, Türkiye devrimine hız vermek;

dünya çapında emperyalist-sosyal emperyalist sistemi çöküşe bir adım daha yaklaştıracak; diğer yandan da yükselen savaş akımını engelleyebilecek yegane gücün, proletarya önderliğinde devrimler olduğunun bilincinde olarak, ülkemizde sınıf mücadelesini geliştirmektir. Bu esas görevdir. Buna bağlı olarak, ileride çıkabilecek bir savaşın esas kışkırtıcıları ve bugünden savaş etkeninin artmasında başı çeken güçler olan ABD emperyalizmi ve Rus Sosyal emperyalizmini dünya halklarına ve halkımıza teşhir etmek, onları uyarmak gereklidir.

Bugün dünyada emperyalistler, sosyal emperyalistler ve her türlü gericilik dünya karşı-devrim cephesini; uluslararası işçi sınıfı, M-L partilerin önderliğinde demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi veren halklar, sosyalist ülkeler, ve emperyalist sistemi geriletken tüm devrimci hareketler proleter dünya devrimi cephesini oluşturuyor. Partimiz bu devrimci cepheyi oluşturan güçlerle proleter enternasyonalizminin ilkelerine bağlı kalarak dayanışmayı, karşılıklı destek sağlamayı geliştirmek görevi ile yükümlüdür. Bu cephenin gelişmesini sağlamak için M-L saflarda birliği pekiştirmek, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını tavizsiz savunmak ve emperyalizmi geriletken hareketleri harekete desteklemek görevimizdir.

- Partimiz burjuvazinin devrimci cepheye karşı yeni bir ideolojik saldırısını temsil eden “Üç Dünya Teorisi”ni kökten reddetmek; görünüşte bu “teori”yi reddeden fakat özünü takip eden oportünizm ile amansızca mücadele etmek, ve bu karşı-devrimci teorinin M-List saflardaki kalıntılarının temizlenmesi için mücadele vermek görevi ile karşı karşıyadır. Bu görev, genç ve tecrübesiz Partimiz için çok ağır ve o denli şerefli bir görevdir.

Partimizin Türkiye’deki Siyasi Duruma Bağlı Olarak Görevleri Nelerdir?

- Partimizin uluslararası proletaryanın bir parçası olarak görevi, ülkemizde devrim mücadelesine hız vermektir. Türkiye devriminin içinde bulunduğu aşama Demokratik Halk Devrimidir. Bu amaca varmak için bu gün önümüzde duran görev halkın üç silahı olan Komünist partisini, onun önderliğindeki halk ordusunu ve halkın devrimci birleşik cephesinin temelini oluşturacak olan işçi-köylü temel ittifakını silahlı mücadele içinde inşa etmektir.
- Bu üç silahın silahlı mücadele içinde inşası yapılması gerekenleri açıkça ortaya koymaktadır. Bu görevin nasıl yerine getirileceği sorusu Partimiz ve devrimimizin geleceğini belirleyecek bir sorudur.

İçinde bulunulan dönem silahlı mücadelenin ilk aşamasının gerilla savaşı döneminin taktik bir devresi olan, “gerilla savaşına hazırlık” dönemidir. Barışçıl mücadele biçimlerinin, kitle mücadelesinin, bir dizi alanda sessiz bir şekilde yürütülen hazırlığın esas olduğu bir dönemdir. Demokratik Halk Devrimi süresi boyunca esas olan silahlı mücadelenin bu günkü şartlarda kazandığı anlam budur. Bu, stratejik hedefe uygun doğru bir taktik devrenin tespitidir. Halk savaşını başarıyla sürdürmek, sürekliliği sağlanmış gerilla mücadelesini yürütebilke için gerekli olan şartları yerine getirmek gerekir. (4)

Gerilla Savaşına Hazırlık Taktik Döneminde, Bugünkü Şartlarda Partimize Düşen Görevler Şunlardır:

- Bu dönemde esas alınacak olan Parti inşasıdır. Önümüzdeki Parti Kongresine hazırlık, en iyi bir biçimde gerçekleştirilmelidir. Parti inşasında siyasi inşayı, ideolojik ve örgütsel çelikleşmeyi esa almamız. Partimizin program niteliğindeki temel belgelerinde ve 1.Parti Konferansında, Partimizi sınıf mücadelesinde yönlendirecek çizgi konulmuş ve onaylanmıştır. Bu çizginin sosyal-pratik içinde derinleştirilmesi ve geliştirilmesi ve bu çalışma içinde parti kadrolarının siyasi seviyesini yükseltmek, önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Diğer yandan bugün esas olarak sağlam bir ideolojik yapıya, Marksist-Leninist bir örgütlenmeye sahibiz. Ancak bu yeterli değildir. Sınıf mücadelesinin bizden talep ettiği ideolojik ve örgütsel bolşevikliğe, çelikten bir iradeye ve eylem birliğine en kısa zamanda ulaşmalıyız.
- Parti inşasına paralel ve ona tabi olarak Ordu inşasına girilmelidir. TİKKO örgütlenmesinin gövdesi kırlardaki esas çalışma bölgelerimizde olmak zorundadır. Seçilmiş bölgelere seferber edeceğimiz Partili yoldaşlarımız, kitle içinde karışarak, üretime katılarak, kitle mücadelelerine önderlik edip kitlelerle kaynaşmalı, silahlı mücadelenin teknik hazırlıklarını gerçekleştirmelidir. Bu çalışma içinde özel görev grupları ve giderek üretime bağlı halk milisleri örgütleyerek, Partiye bağlı Askeri komisyon aracılığı ile TİKKO’nun, kırlık alanlarda aşağıdan yukarıya doğru örgütlenme ve inşa çalışmasına girilmelidir. Bu inşaya tabi olarak, şehirlerde örgütlenmiş olan gerilla grupları, kırları silah, para kadro vb. açılardan besleyecek, şehirlerdeki parti örgütlenmesine hizmet edecek biçimde çalışmalı ve örgütlenmesini geliştirmelidir. Ordu inşasında esas alacağımız, bir yanda siyasi çalışma ve halk savaşı bilimini inceleme, diğer yanda kitlelerle kaynaşma, onlardan öğrenme ve ciddi bir hazırlık çalışmasıdır. Taktik taaruzlar tali, ve esas olarak belirtilen görevlere tabidir.
- Önümüzdeki dönemde kitle çalışması esas alınmalıdır. Partimizin ve TİKKO’nun inşasını, kitleler içinde yürüteceğimiz ideolojik, siyasi örgütsel mücadelelerle, kitlelerin somut taleplerini sistemleştirip, siyasi

iktidar mücadelesine tabi kılarak ona önderlik etme sanatını öğrenme çalışmalarıyla; kadrolarımızı bu mücadeleler içinde eğitip bolşevikleştirme ve kitlelerle kopmaz bağlar kurma mücadeleleriyle, adım adım gerçekleştirmeli ve pekiştirmeliyiz. Kitle çalışmalarında yine esas alacağımız alan kırılık bölgeler, onların içinde de gerilla çalışması yürüttüğümüz bölgelerdir. Şehirlerde yürüteceğimiz kitle çalışmaları buna tabidir. Şehirlerde esas alacağımız işçi sınıfı ve yoksul emekçiler kitlesidir. Şehirlerde gençlik ve diğer halk sınıfı ve tabakaları içinde yürütülecek kitle çalışmaları, işçi sınıfı ve yoksul emekçiler içinde yürütülen çalışmaları geliştirici, besleyici olmalıdır.

- İçinde bulunduğumuz dönemde kuvvet toplamak partimizin programının ve taktiklerinin en geniş propagandasını yapmak, kitleler içinde yayılmak için legal imkanların hepsini ustaca kullanmada yetkinleşmelidir.

Kitle çalışması yürütürken halk kitlelerine faşizmin saldırılarına, yeni oyunlarına karşı seferber etmeli, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı en geniş çapta örgütlemeliyiz. Kitlelerin örgütlenmesinde, 1. Parti Konferansında kabul edilmiş olan kitle örgütlerinde çalışma çizgisi hayata geçirilmelidir.

Kitle çalışması yürütürken halkımızın ekonomik demokratik mücadelesini ilerletecek, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal kitle hareketleri ile siyasi iktidarı teşhir ve tecrit etmedeki çalışmalarımıza diğer halka ait siyasi örgütleri de katabilke için eylem birliklerini ilkeli tarzda geliştirmeliyiz. Eylem birliği konusunda partimizin görüşünü hayata geçirmeliyiz.

Kitle çalışması yürütürken, Partimizin mevcut durumla ilgili yaptığı siyasi tespitlere uygun somut hedefler seçmeli, ve bu yönde somut siyasi kampanyalar örgütlemeliyiz.

- Mücadele biçimleri içinde esas alacağımız barışçıl mücadeledir. Taktik saldırılar silahlı kitle eylemleri, ayaklanmalar talidir. Silahlı mücadele, partimizin ve ordumuzun inşasının ve kitle çalışmasının önündeki engelleri temizlemek, ve elverişli şartları yaratmak için ele alınmalıdır. Bunlar, örgütlenmemizi engelleyen, kitle mücadelesinin gelişmesinin önüne dikilen, ya da halkımızın acil olarak talep ettiği azılı halk düşmanlarının imhası, silahlanma. vs. temini, faşist saldırılar karşısında kitlelerin silahlı savunması gibi eylemler olmalıdır. Silahlı eylemlerde kuvvetlerimizi korumak birinci planda gözönüne alacağımız tedbirdir. Silahlı eylemlerde ufak bir süjektivizm, düşmanı taktik açıdan küçümseme, plansızlık, sabırsızlık, başarı ihtimalimiz çok yüksek olmadığı halde işe girişme, kesinlikle affedilemeyecek, Partimize büyük zararlar verecek hatalardır.
- Türkiye’de işçiler, köylüler, gittikçe yoksullaşan tüm emekçiler CHP’nin uygulamakta olduğu yeni saldırılar karşısında esas olarak hazırlıksız ve savunmasızdır.

CHP’nin faşist icraatinin halk kitlelerine kavratılması ve bu saldırıların göğüslenmesi acil bir görevdir. Bunun için de, halkımızı uyuşturan modern-revizyonist ve sahte, reformist zincirlerin kırılması, halkın gözünü karartan reformist ve oportünist perdenin yırtılması şarttır. Bu tespitler, Partimizin önümüzdeki dönemde yürüteceği somut siyasi kampanyaların kapsamını çizmektedir.

Bu kampanyaların içerikleri şunlardır.

1-Yükselen işsizliğin ve pahalılığın önlenmesi, emekçilerin gelirlerinin artırılması.

2-İşçi ücretlerinin dondurulmasına ve lokavta hayır.

3-Referandum ve genel grev haklarının tanınması.

4-Yoksul köylüye toprak, küçük üreticiye kredi.

5-Tarım işçilerine sosyal sigorta ve her alanda güvence .

6-Faşist cinayetlerin sorumlularından hesap sorulmalı, faşist cinayet örgütleri kapatılmalıdır.

7-Cezaevlerinden köle emeğinin kaldırılması, hayat şartlarının düzeltilmesi, siyasi mahkumlara ve tüm tutuklulara genel af!

8-141, 142, 146. maddelerin kaldırılması!

9-Yeni DGM’ler olan İhtisas Mahkemelerine hayır!

10-Nato, Varşova, Cento, AET gibi tüm emperyalist-sosyal emperyalist ittifaklara ve her türlü emperyalist-sosyal emperyalist ikili anlaşmalar hayır.

11-CHP hükümeti komprador patron ve toprak ağalarının faşist hükümetidir.

Bunlardan İhtisas Mahkemeleri, genel afı ilgili ve işsizliğe, pahalılığa karşı olan kampanya öncelikle yürütülmelidir.

Bu kampanyalar yürütülürken CHP hükümeti teşhir edilmeli, onu destekleyen modern revizyonizmin her iki türünün yüzü sergilenmeli, reformist ve oportünist düşünceler ve örgütlerle tavizsiz bir ideolojik-siyasi mücadele yürütülmelidir.

Yoldaşlar!

Dünyada ve Türkiye’de siyasi durum hakkında yaptığımız tespitlerden ve subjektif durumumuzdan çıkardığımız bu görevler dizisi, ağır ve yüklüdür. Bunun böyle olması da normaldir. Eğer aksi söz konusu olsa idi yanlış bir yolda olduğumuzu anlardık. Komünistler görevlerin ağırlığından korkmaz, tam tersine daha büyük bir azim ve şevkle işe sarılırlar. Bu görevleri yerine getirmede doğaldır ki hatalar işleyecek; eksikliklerimiz olacak; başarıların yanında yenilgiler tadacağız. Bir alanda ilerlerken bir alanda gerilemek zorunda kalacağız. Ama Marksizm-Leninizmin ışığından ayrılmadıkça, doğru Parti işleyişini korudukça eleştiri-özeleştiri silahını doğru tarzda hayata geçirebildikçe, bu görevlerin üstesinden gelebiliriz ve geleceğiz. Partimizin bugün için tesbit ettiğimiz eksiklik ve hatalarını hızla gidermek; tecrübeli, yetkin ve sarsılmaz nice komünist önderler yetiştirmek için çalışmalıyız. Bu çalışmalarımızla, halkımızı kurtuluşa götürebilecek yegane yol olan Halk Savaşında en önemli mesafeyi katetmiş olacağız

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

YAŞASIN PARTİMİZ!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELEMİZ!

PARTİ GÖREVLERİNİ YERİNE GETİRMEK İÇİN İLERİ!

AÇIKLAMALAR

4) Bugün parti içinde en önemli tehlikelerden biri subjektivizm ve “sol” anlayışlardır. Bu anlayışlar silahlı mücadele anlayışında da kendisini göstermekte derhal silahlı mücadelenin başlatılıp yürütülmesini istemektedir.

Yoldaşlarımız bu anlayışlara karşı çıkmalı, içinde bulunduğumuz somut koşulları Marsist-Leninist bir bakışla değerlendirmelidirler. Bizler içinde bulunduğumuz mevcut şartlard silahlı halk savaşını nasıl kavramalıyız? Bu sorunun cevabı partinin Halk Savaşı broşüründe de vardır. Bu broşür, Rus Sosyal Emperyalizmi, faşizm, komprador burjuvazi, vb. bazı tali konularda hata ve eksikliğe sahip olmasına rağmen, bizlere ışık tutan anahattıyla Marksist-Leninist görüşleri savunan bir parti belgesidir.

Bugün vurgulanarak belirtilmesi gereken şey silahlı mücadelenin ilk aşaması olan gerilla savaşı döneminin, taktik bir devrimi olan “gerilla savaşına hazırlık” aşamasında bulunduğumuzdur. Belirtildiği gibi bu dönem, barışçıl mücadele biçimlerinin, kitle mücadelelerinin, gerilla savaşı için sessiz bir şekilde hazırlık yürütülmesinin esas olduğu bir dönemdir.

Bu döneme, ait yapılan bu tesbitler “demokratik Halk Devrim’inde silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri tali ve ona tabidir” tesbitimizle çelişmez mi? Hayır çelişmez. Tam tersine belirtildiği gibi, içinde bulunduğumuz şartlarda, bu stratejik hedefe uygun tek doğru taktik tesbit budur. Bu tespitler oportünistler tarafından da savunulmaktadır. Ama unutulmaması gereken nokta onların oportünist, bizimse komünist olduğumuzdur. Bu tespit, oportünistler, ileriki silahlı halk savaşının ön hazırlığı için yaptıkları bir tespit değil; yüzlerini gizlemek için takındıkları bir kılıftır!

Ber şeyin gelişebilmesi, bir hedefe varabilmesi için kısa döneme mahsus planlar ve davranışlar uygulanır. Bunlar taktiklerdir. Taktiklerin görevleri, hedefe varmanın uzun vadeli planını oluşturan stratejinin uygulanabilmesi için elverişli şartları yaratmak, bu stratejiyi geliştirmektir. Bu nedenle taktikler, yüzeysel olara bakılırsa, stratejinin temel ilkelerine ters düşüyor gibi görülür. Ancak gerçekte durum böyle değildir. Taktikler, stratejini gelişmesine en iyi biçimde hizmet ediyor, onun uygulanmasına en elverişli şartları yaratıyorsa; stratejiye ters değil, ona uygun ve stratejinin başarısına hizmet ediyor demektir. Diyalektik, Aristo mantığının tersine bize varılmak istenen noktaya giden en iyi yolun her zaman en kısa yol olmadığını öğretir. Sınıf mücadelesi tarihinden bir örnekle konuyu açıklayalım:

Çin’de Demokratik Halk Devrimi gerçekleştirildikten sonra 1956’da üretim araçları üreten sanayi sektörünün (ağır sanayinin) hızla geliştirilmesi, ekonomik inşanın temel sorunu idi. Bazı ÇKP’li yoldaşlar,

bu soruna kaba materyalist bir tarzda yaklaşıyor, ve derhal yatırımların ağırlığının ağır sanayiye verilmesini istiyorlardı. Mao Zedung Yoldaş onlara şu cevabı verdi:

“Ağır sanayinin gelişmesi sanayi birikimini gerektirir. Bu birikim nereden gelecek? Ağır sanayinin kendisinden bu birikim sağlanabilir. Aynı zamanda tarım ve hafif sanayi daha büyük ve daha hızlı bir birikimi sağlayabilecektir.

Burada bir sorun ortaya çıkıyor. Ağır sanayi geliştirmeyi gerçekten istiyor musunuz?...Eğer yeterince istemiyorsanız hafif sanayiye ve tarıma yeterince yatırım yapmıyacaksınız. Fakat eğer ağır sanayiye geliştirme isteğiniz gerçekten güçlüyse, hafif sanayinin ve tarımın gelişmesine önem vereceksiniz. Bu daha çok günlük ihtiyaç maddelerinin üretilmesine, o da daha çok birikime yol açacak; ve birkaç yıl içinde ağır endüstriye daha fazla yatırım yapılacaktır. Dolayısıyla sorun, ağır endüstriyi geliştiremem isteğinizin gerçekten mi, yoksa yüzeysel mi olduğudur”. (Mao Zedung Yayınlanmamış Yazılar)

Mao Zedung'un yoldaşın karmaşık bir sorun karşısındaki bu tutumu, bizim de kendimize uygun dersler çıkarabileceğimiz, diyalektik materyalizmi, sebep-sonuç ilişkilerini doğru olarak somut duruma uygulayan tek Marksist Leninist tutumdur. Bizler de halk savaşını başlatmayı gerçekten istiyorsak, derhal silahlı eylemleri esas olan bir taktiği değil, sürekliliği sağlanmış bir gerilla savaşının dayanacağı şartlar kısa dönemde geliştirmeyi esas alan bir taktiği benimsemeliyiz, ve benimsiyoruz.

Bunun aksini savunmak meselelere kaba materyalist bir bakış açısıyla yaklaşmaktır. Bu küçük burjuvazinin aceleciliğinden, sabırsızlığından kaynaklanır ve ideolojik kökeni subjektivizmdir. Subjektivizm, Parti özeleştirisinde de belirtildiği gibi, geçmişteki hocalarımızın teme kaynaklarından biridir ve kesinlikle üstesinden gelmemiz gereken küçük burjuva ideolojisidir. Subjektivizm sınıfsal temeli olan küçük burjuvazinin bugün Partimiz için tehlike arzeden “sol” eğilimini, aceleciliğini ve sabırsızlığını, yien aynı temeldan kaynaklanan sağ oportünizme düşmeden altetmeliyiz. Önümüzdeki görevlerin en önemlilerinden biri de budur!

3) Açıkladığımız gibi biz, dünyada bir başçelişme tespit edilmesine belirttiğimiz açıklamalardan dolayı taraftar değiliz. Biz durumun somut olarak ortaya koyulmasından yanayız. Bu konudaki görüşlerimiz esas olarak çağımızın niteliği anlatılırken (sy. 11-16) ve “Bugün emperyalist sistem en büyük darbeleri sömürge yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci hareketlerden yemektedir” (sy. 8-10) başlığı altında ve yazının diğer yerlerinde belirtilmiştir. Buralarda durum somut olarak ortaya konulmuştur. Dünyada bir baş çelişme tespit edilmediğinden durum nasıl kavranılacaktır sorusuna somut durum anlatılarak açık ve net bir şekilde cevap verilmiştir.

2) Esasında yapılan alıntıdaki görüşler ÇKP'nin Thorez'in sömürge yarı-sömürge ülkelerdeki halk savaşlarını küçümseyen anlayışına karşı girişilmiş polemikten alınmıştır.

Ama ÇKP'nin o günkü kavrayışı Thorez ya da bir diğeri böyle bir mesele ileri sürmesede bu doğrultudadır. Bölgelerin bütünü incelendiğinde proleter dünya devrimini tek yanlı kavrayış kendini açıkça hissettirmektedir. Bu bakımdan normal zamanlarda karşı çıkılması gereksiz, doğru görüşlerden bu alıntı diğer tezlerle birlikte ele alındığında bir bütünlük oluşturduğu açıkça görülmektedir.

İşte alıntı bunu vurgulamak için yapılmıştır.

1) Geçerçekte Kruşçev modern revizyonizminin temel bölgelerinden biri olan SBKP(B) 20. Parti Kongresi raporunda bu başçelişme tespiti açık seçik söylenilmiyordu. Ama sözlü söylenmese bile bu fikir savunuluyor; “sosyalist kampın” dünya devrimci sürecinin esas gücü olduğu; artık sosyalizme geçişin, sosyalizmle emperyalizmin birer sistem olarak barış içinde bir arada yaşaması ve barış içinde yarışması sonucu olacağı savunuluyor; böylece artık savaşların önlenileceği söyleniliyordu.

Buna bağlı olarak halklara bu barışı bozmamaları tavsiye ediliyordu. Onların görüşüne göre, son çözümlemede “sosyalist kampa/emperyalist kamp” arasındaki çelişem (açıkça söylenilmeden) dünya çapında baş çelişme idi ve bütün “komünistler” görevi bu “baş çelişmeyi” kavrayıp ona göre hareket etmeleriydi. Onlar bu görüşlerin teorisini yapıyorlardı.

Bu görüşler tüm dünya komünist ve işçi partilerinin katıldığı 1957 ve 1960 Genel Toplantısının onayladığı belgelerede yansımıştır. Bugün “3 Dünya Teorisi”ne karşı köklü bir mücadele verebilmek ancak tüm bu belgelerin etraflıca incelenmesiyle mümkündür. Yoksa, bir dizi parti, grup ve hareketin yaptığı gibi, sözde büyük bir şaşaa ile “kahrolsun 3 dünya teorisi” diyerek, gerçekte “3 dünya teorisi”nin özünü savunarak değil

Böyle etraflı bir inceleme yapılmadan, uluslararası komünist hareketin M-L temmelerde çelik birliğinin sağlanması imkansızdır. Bütün komünistlerin ve tüm dürüst devrimcilerin anlayışı böyle olmalıdır.

TKP (ML)'NİN EYLEM BİRLİĞİ MESELESİ ÜZERİNE GÖRÜŞLERİ

Halk kapsamı içinde görüp değerlendirdiğimiz siyasetlerin yöneticisi olan arkadaşlar!

Ülkemizde bugün sınıf mücadelesinin içerisinde bulunduğu somut durum, her zamankinden daha acil olarak halk kapsamı içerisindeki siyasetler arasında eylem birliği meselesini ele almamızı zorunlu kılıyor.

Bugün ülkemizdeki faşist diktatörlük hakimiyetini giderek artan bir şiddetle sürdürmektedir. CHP'nin hükümet olması, dışımızdaki tüm halk siyasetlerinin ileri sürdüklerinin aksine, faşist diktatörlükte kısmi ve geçici herhangi bir gerilemeye yol açamaz; çünkü CHP komprador burjuva ve toprak ağaları sınıflarının bir partisidir ve dolayısıyla faşisttir. Faşizmin bu tür mevzi kaybetmesine yol açabilecek tek şey halkımızın muhalefetidir. Bugün, devrimci hareketin gerisinde kaldığı halkımızın kendiliğinden gelişen mücadelesi ve değişik hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki mücadeleleri ve halka karşı olan tutumları, önemli bir noktaya ulaşmıştır. Resmi ve sivil faşist güçler halka karşı sürekli saldırı halinde hergün birkaç komünist, devrimci ve yurtsever katletmekte ve zaman zaman bunları kitle katliamlarına dönüştürmektedirler.

Değişik emperyalist güçlere bağlı hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki çatışma, bilinçli ve profesyonelce sürdürülen tertiplerle de kendini göstermektedir. Bunlar, kendi aralarındaki iktidarda ağırlık kazanma mücadelesine, kıskırtma ve tertiplere başvurarak halkın mücadelesini alet etmek istemektedirler.

Diğer yandan halkımızın büyük bir bölümünü sahte reformizmi ile etkisi altında bulduran CHP, hükümet olduğundan bu yana önemli gelişmeler olmuştur. Emperyalist güçler halkımızı ve maddi zenginliklerimizi dahada ağır sömürü ve bağımlılık şartları altına sokmaktadırlar. Hakim sınıfların iktisadi istikrarını sağlayabilmek için CHP'nin almış olduğu tedbirler halkımıza hayatı yaşanmaz hale getirmiştir. Bütün bu dayanılmaz hale gelen sömürü ve bağımlılık şartları karşısında halkımızın gittikçe yükselen mücadelesini önleyemeyeceği açık olan CHP, yeni DGM'ler olan ihtisas mahkemeleri gibi ağır faşist tedbirlerle halk muhalefetini zulümle bastırma yolunu tutmaktadır. Bu durum, devrimci demokrat niteliklere, sahip hareketlerin çeşitli eylem birliklerini belli ilkeler üzerinde ortaya koymasını ve pratikte uygulamasını halkın menfaatine uygun bir görev olarak zorunlu kılmaktadır.

Biz bu şartlarda, geçmişten bu yana taraftarı olduğumuz, halk saflarındaki siyasetlerin "eylem birliği" sorununun daha acil bir hale geldiği kanatindeyiz. Ve bütün iyi niyetimizle halkın menfaatine olan bu durumun belli meseleler üzerinde görüşülerek yürürlüğe sokulması taraftarıyız. Görüşümüze göre şimdiye kadar ve hala, mahalli planlarda uygulanan eylem birliği meselesini merkezi planda ele almak, olumlu ve ileri bir adım olacaktır. Biz bunun olumlu ve gerekli olmasının yanısıra mümkün de olduğu görüşündeyiz.

İşte bu sebeplerle bu merkezi yazıyı, örgütünüzle hangi temellerde ve hangi anlayış içinde ilişkilerde bulunmak istediğimizi ortaya koymak için kalem aldık. Yazımızda bugün ileri işçi, köylü, aydın unsurların, devrimcilerin kafasını yeterince karıştırmış olan "Birlik Sorunu" meselesinin Marksist-Leninist kavranışının ne olduğu; buna bağlı olarak "Eylem Birliği" denilen taktikleri nasıl kavradığımızı; ve nihayet eylem birliklerinin gerçekleştirilmesi için gerekli gördüğümüz ilişki temellerini ele alacağız.

"BİRLİK" SORUNUN ORTAYA KONULUŞU:

Yarı-sömürge Yarı-feodal bir yapıya sahip ülkemizin çeşitli milliyetlerden halkı emperyalizme, feodalizme ve faşizme karşı yılladır mücadele etmektedir. Halkımız bu mücadele tarihinde emperyalizm ve uşaklarına karşı yığıtçe direnmiş, başkaldırmış fakat geçici yenilgilere uğramıştır. Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin başarısızlıklara uğramasının sebeplerivardır. Başarısızlıklara uğramasının temel nedenlerinden biri doğru ve kararlı bir şekilde proletaryanın öncü müfrezesinin yanı Komünist Partisinin örgütlenmesinin; ve bu sayede halkımızın kurtuluşunu garantileyecek yegane sınıf olan proletaryanın önderliğinin yeterince inşa edilmemiş olmasıdır.

Bugün Komünistlerin önünde acil olarak a) Komünist Partisinin inşasına hız verme, b) Ve buna bağlı olarak kendi Partisinin öncülüğünde işçi sınıfının, halkımızın Demokratik Halk Devrimi mücadelesine önderlik eder hale getirilmesi görevi bulunuyor (1)

“Birlik” sorunu işte bu birbirine bağlı iki görev ile ilişkili bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Gerçektende “Birlik” sorunu her ülkede devrim mücadelesi süresi içerisinde bu iki görevle ilgili olarak ortaya çıkmıştır. İleride de açıklayacağımız ve buradan da anlaşılabilceği gibi “Birlik” sorununun birinci yönünü teşkil eden komünistlerin birliği stratejik bir sorundur ve taktik bir sorun olan “eylem birlikleri”nden farklı, apayrı bir meseledir.

Lenin’in görüşüne göre, iki yönü bulunan “Birlik” sorununun Komünist Partinin ve proletaryanın önderliğinin tesisi ile ilgisi şu şekilde açıklanır:

“Birlik” sorununun birinci yönü “Komünistlerin birliği”nin sağlanmasıdır.

Bundan anlaşılması gereken Komünist Partinin inşası; süreç içerisinde tüm komünistleri kendi içerisinde teşkilatlanmasıdır.

Mesele bu şekilde gayet net iken, bundan bir süre önce esas olarak üç siyasi hareket bir şiar ileri sürdü. Bu, Marksist-Leninist literatürde geçen “komünistlerin birliği” anlamında, “proleter devrimcilerin birliği” şeklinde ileri sürülen şiar idi. Esasen bu şiar şimdi tümüyle iflas etmiş olmakla birlikte devrimcilerin ve komünistlerin bir çoğunun kafalarını bulandırmıştır. Marksist-Leninist bir temele dayanmayan bu teze göre ne idüğü belirsiz “Proleter devrimcilerin birliği” ‘Proletarya Partisi’nin kurulmasının ön aşaması; ve bunlar arasındaki “eylem birliği”de bu “proleter devrimcilerin birliği”nin oluşmasını sağlayacak temel olarak kabul ediliyordu. Biz burada bu menşevik tezin eleştirisine tekrar girmeyecek sadece “komünistlerin birliği” sorununun ne olduğunu ortaya koyacağız.

Komünistlerin birliği Marksist-Leninist ideolojik-siyasi ve örgütsel bir temel ve çizgi çerçevesinde ve komünist eylem temelinde gerçekleşir. Gerçekte bu birlik komünist partinin inşası meselesinden başka bir şey değildir. Partinin çatısı altında komünistlerin birliğinin sağlanması ve pekiştirilmesi meselesidir. Bu birlik iddia edildiği gibi ne olduğu belirsiz “eylem birliği” temelinde değil; tam aksine ortak komünist pratik mücadele temelinde gerçekleşir. Buradanda anlaşılabilceği gibi ortak komünist eylem açıktır ki; doğru bir ideolojik-siyasi çizginin önderliğini ön şart olarak içerir.

Böyle bir ideolojik-siyasi çizgi; ülkemizin içerisinde bulunduğu devrim aşamasında komünist eylemi esas ve tali olan yönleriyle nasıl ortaya koyar?

Görüşümüze göre, komünist eylem; devrimin itici güçlerini proletaryanın önderliğinde siyasi iktidarı zor yoluyla almaya yöneltmek ve bunu gerçekleştirmek için gerekli halkın üç silahını (Komünist Partisi, Halk Ordusu ve Halkın Devrimci Birleşik Cephesi) inşasını sağlamak üzere girişilen çeşitli seviyelerde örgütlenmiş eylemlerdir. Komünist eylemi esas olan silahlı mücadele ve buna hizmet edecek şekilde ele alınan barışçıl eylemler oluşturur. Komünist eylemin biçimini esas olarak illegal ve bunu destekleyici olarak yürütülen legal faaliyetler teşkil eder. Komünist eylem, esas olarak köylük bölgelerde ve bunu mümkün kılıp destekleyecek tarzda ele alınmış olan şehirlerdeki çalışmayı; işçi-köylü temel ittifakını gerçekleştirmek üzere, halk ordusunun çekirdeğinin teşkil eden gerilla birimlerinin teşkil edilmesini gerçekleştirmek için çalışmayı içerir.

Kısaca partinin inşası, yani komünistlerin birliği, esas ve tali yanlarıyla yukarıda belirttiğimiz komünist eylem içerisinde ortak pratikten geçer. Ve böyle bir birlik doğal olarak ideolojik, siyasi ve örgütsel birliği içerir. Ortada böyle bir birlik ve onun temeli yoksa, ortak komünist eylem sözkonusu olamaz.

Yukarıda açıkladığımız bu Marksist-Leninist tez, açıktır ki “Proleter Devrimcilerin Birliği” anlayışı ile uzaktan yakından ilgisiz; aksine ona taban tabana zıttır. Gerçekte böyle olması da doğaldır. “P.D.B” tezine göre, gerekli olan, ortak komünist eylem değil; siyasi-ideolojik çizgiden ve bu çizginin gerektirdiği örgütlenme ilkelerinden bağımsız, asgari ve nihai hedefleri ortay konulmamış, sonuçta niteliği sadece yurtsever demokrat olan bir temeldeki birliktir. Bu yüzden açıktır ki, böyle bir “birlik” Marksist-Leninist literatürde kullanılan “komünistlerin birliği” anlamındaki “proleter devrimcilerin birliği”ni sağlayamaz. Çünkü, bu tez menşevik, anti-Marksist-Leninist bir tezdır. Leninist “Birlik” sorununun birinci yönünü oluşturan komünistlerin birliği meselesi ile yakından uzaktan ilgisizdir.

“Proleter Devrimcilerin Birliği” tezinin iddia ettiği gibi bu “birlikler” komünistlerin birliğini sağlayabilir mi; ya da komünistlerin birliğinin sağlanması için eylem birlikleri yapılabilir mi?

Anlayışımıza göre, hayır! Yukarıda eylem birliklerinin komünistlerin birliğini sağlayamayacağını söylemiştik. İkinci sorumuz içinde verilecek cevap açıktır: Komünistlerin birliğinin sağlanması amaçlanarak da diğer halk sınıflarının siyasi akımlarıyla eylem birliği yapılamaz. Bunun sebebi, dahah öncede

belirttiğimiz gibi Partinin inşasını sağlayan şeyin ortak komünist eylem olması ve bunun ideolojik-siyasi örgütsel alanda irade birliğini öngörmesidir.

Eylem birliği konusunda meseleyi şöyle koymak tek doğru anlayıştır: Eylem birlikleri Komünistlerin birliğinin sağlanmasına hizmet eder mi?

Anlayışımıza göre amaçları ve çerçevesi doğru tespit edilmiş eylem birlikleri Partinin inşasına, yani komünistlerin birliğine dolaylı olarak hizmet eder. Şayet tek tek eylem birliklerinde Parti kendi inisiyatif ve bağımsızlığını titizlikle korur; Eylemin doğru muhtevasını korumak için kendini diğerlerinden her alanda kalın çizgilerle ayırır, ve tavizsiz bir ideolojik siyasi mücadele verirse bu tür bir eylem birliği Partinin inşasına katkıda bulunur.

Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç nedir? Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç tek tek eylemlerde teşkilatlarımız arasında mümkün olabilecek eylem birliklerinin bazı arkadaşların iddialarının tersine, komünistlerin birliği amacı gibi bir prespektifle kesin olarak ele alınamayacağı gerçeğidir.

Leninist Birlik Sorununun ikinci yönünü “işçi sınıfının birliği”nin sağlanması oluşturur.

İşçi sınıfının birliği hangi temelde sağlanır? Lenin, “sınıf bilinçli proleterlerin önderlik ettiği işçi sınıfı kitleleri arasında gerçek birliğin”, ‘gerçek koşullardan ortaya çıkan siyasi kampanyalar temelinde’ sağlanacağını belirtiyor. (Lenin, Birlik Sorunu)

Ülkemizde proletaryanın görevi, Komünist Partisinin önderliğinde, devrimimizin Demokratik Halk Devrimi aşamasının temel gücü olan yoksul ve aşağı-orta köylülük ile birleşmek, devrimin diğer itici güçleri olan kır ve kent küçük burjuvazisine önderlik etmek ve milli burjuvaziye devrimin saflarına kazanmaktır. Proletarya önderlik görevini, hem siyasi hem askeri örgütlenmesi, hemde Demokratik Halk Devrimi aşamasında, halk kitlelerinin somut ekonomik-demokratik taleplerini siyasi iktidar hedefine tabi kılıp, mücadeleye sevk ederek gerçekleştirir. Proletarya bu görevini yerine getirebilmek için sosyalist bilince kavuşmak ve bu bilinç etrafında birleşmek zorundadır; “kendiliğinden” bir sınıf karakterini atıp, “kendisi için bir sınıf” niteliğine kavuşması gerekir. Proletaryanın sosyalist bilince ulaşması ve halka önderlik etmesi; kendi sınıf partisinin işçi kitleleri içinde bağlarını geliştirmesi ve önderliğini gerçekleştirmeis ile mümkündür. Sosyal pratik içinde sınıf kendi öz siyasetini tavır ve ona sahip çıkar, ileri unsurlar yetiştirerek onu zenginleştirir, geliştirir; ve kendi öncülüğündeki bu tarihi görevi için mücadeleye atılır.

Böylece sosyal-pratik, sınıf için bilinçlenme ve birliğini sağlama yolunda objektif bir koşul olarak ortaya çıkıyor. Ama nasıl; kendiliğinden bir pratik mi? Hayır. Proletarya, toplumun en devrimci sınıfı olarak, hakim sınıfların ekonomik ve demokratik alandaki saldırılarına karşı kendiliğinden harekete geçer. Ancak bu hareket, işçi sınıfının birliğini ve iktidara yönelmesini sağlayamaz. İşçi sınıfı hareketinin bu yönü, Marksist-Leninist siyasi çizginin işçi kitlelerine önderlik edebilmesi ile gerçekleşir. Sınıfın kendiliğinden harekete geçmesi ve halkı da mücadeleye çekmesi objektif olarak devrimcidir, ama bilinç unsurundan yoksun olduğu için kalıcı değildir. Komünistlerin görevi proletaryayı, Marksist-Leninist siyaset çerçevesinde harekete geçirmek ve sınıfın kendiliğinden hareketine siyasi muhtevayı aşlamaktır.

İşçi sınıfı kitlelerinin siyasi kampanyalar temelinde birliğinin sağlanması ve halkın mücadelesine önderlik etmek meselesi karşımıza, işçi sınıfı içinde çalışan veya onu etki altında tutan diğer örgüt ve siyasetler ile böyle siyasi kampanyaların yürütülebilmesi için “Eylem Birliği” sorununu çıkarır.

Birlik sorunu ve sınıfsal ittifaklar meselesi

Eylem birliği sorununa geçmeden önce, birlik sorunu ile ilgili bir noktaya daha değinelim: Bu, birlik sorununun sınıfsal ittifaklar meselesi ile olan ilişkisidir.

Lenin yoldaş, birlik sorununun işçi sınıfının ve onun öncülerinin birliğinin sağlanması sorunu olduğunu söyler. Birlik sorunu, işçi sınıfı hareketine özgüdür; ve devrim saflarında olan sınıfların ittifak meselesi ile asla karıştırılmamalıdır. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde sınıfsal ittifaklar sorunu, birleşik halk cephesinin gerçekleştirilmesi sorunudur. Devrimci Birleşik Halk cephesi siyaseti Marksist-Leninist bir siyasettir; işçi-köylü temel ittifakının üzerinde yükselir ve özünde, milli burjuvazinin devrim saflarında yer almasını sağlama meselesidir. Komünistlerin ve onların önderliğinde işçi sınıfının birliğinin sağlanması ise, işçi-köylü temel ittifakanın kurulması ve giderek halkın devrimci birleşik cephesinin gerçekleştirilmesi için gerekli bir sorun olarak ortaya çıkar. Yani, işçi sınıfının komünistlerin önderliğinde birliği sağlanmalı ve pekiştirilmelidir ki, sınıfın halka önderlik etme kapasitesi, yani, işçi köylü temel ittifakını inşa etme ve birleşik cephe siyasetini gerçekleştirme yolundaki mücadele gücü yükselsin. İşte birlik sorunu ile sınıf ittifakları arasındaki diyalektik ilişki, yarı-sömürge, yarı-feodal toplumumuzda öz olarak böyledir.

Anlayışımıza göre, halkın üç silahından biri olan birleşik cephe, esas olarak kırsal alandaki silahlı mücadele yoluyla inşa edilecek olan işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselecektir. Ama Parti, henüz bu temel ittifakı inşa etme mücadelesini verirken, buna destek olacak bir birleşik cephe taktiği izlemeyecek mi? Yani, küçük burjuvazi kitleleriyle bağlarını kurmaya çalışmayacak mı? Milli burjuvaziyi birleşik cephe siyaseti ile kazanmaya çalışmayacak mı? Parti, bu taktiklerin hepsini uygulamak zorundadır. Bu meselede taktik sorun, halk sınıflarının asgari müşterek programı olan demokratik halk devriminin anti-emperyalist, anti-feodal, anti, faşist platformunun, güncel hedef ve taktiklerin, stratejik hedeflerle birlikte, halk sınıflarına kitle mücadelesi içinde kavratılmasıdır. Bunun yolunda Marksist-Leninist çizginin önderliğindeki somut siyasi kampanyalardan geçer. Bu siyasi kampanyalar, halkın mücadelesinin ortaya çıkardığı somut sorunların Marksist-Leninist çizgi tarafından özümlemesi ve demokratik halk devrimi platformunun somut bir yönü olarak siyasi muhtevası ile birlikte halk kitlelerine kavratılması demektir. Halk kitlelerini kucaklayacak bir siyasi kampanya yürütme meselesi, eylem birliği sorununu, yani halk sınıflarının siyasi ve demokratik kitle örgütleri ile geçici anlaşmalar meselesini gündeme getirir.

Eylem Birliği Sorunu:

Özetlersek birlik sorunu deyince biz şunu anlıyoruz: Birincisi: ortak komünist eylem temelinde komünistlerin birliğinin sağlanması; İkincisi: Komünistlerin önderliğinde ve “gerçek koşullardan ortaya çıkan siyasi kampanyalar” temelinde işçi sınıfının birliğinin sağlanması o halde, birlik sorunu iki cephesi olan stratejik bir görevdir. Birinci cephenin gerçekleştirilmesinin ön şartı, değişik siyasi çizgilerin örgütsel ve kalıcı birliklerin sağlanması değil; tam tersine, Marksist-Leninist siyasetin kendini kalın çizgilerle ayırması, komünist önderliğin inşası için mücadele ederek anti-Marksist-Leninist çizgilerin “eritilmesi ve işçi sınıfı hareketinden tecrit edilmesi”(Lenin, Birlik Sorunu) siyasetini gütmesidir. Çünkü bunun gerçekleşmesi için verilecek ideolojik ve pratik mücadelenin kendisi komünist bir eylemdir ve Marksist-Leninist çizginin örgütsel inşası için katkıda bulunacaktır. Dolayısıyla, pratik olarak birlikleri, birinci cephenin stratejik görevini gerçekleştirebilmesi için dolaylı ve tali bir araçtır ve faydalıdır. Çünkü bu geçici eylem birlikleri sırasında verilecek ideolojik ve siyasi mücadele, partinin inşasına yardım edecektir.

Eylem birlikleri, esas olarak birlik sorununun ikinci yönü açısından önem kazanmaktadır. Yani, işçi sınıfının birliğini sağlamak yolunda girilecek geçici eylem birlikleridir. Burada dikkat edilecek nokta şudur: İşçi sınıfının birliği stratejik bir mesele; bu yolda oluşturulacak eylem birliği ise, taktik bir meseledir. Eylem birliği, belirli koşullarda kullanılacak bir taktiktir; kesinlikle sınıf birliğinin sağlanmasının ise koşulu değildir. Bunu, yani siyasetler arası eylem birliğini kalıcı bir şey ve proletaryanın ve Marksist-Leninistlerin birliğinin ön şartı olarak görmek; Marksist-Leninistlerin birliğini sağlamanın esas temelini örgütler arası eylem birliği olduğunu savunmak; iki cephe stratejik görev ile taktikleri bir birine karıştırmak; Marksist-Leninist olmayın bir yol izlemek demektir. Biz bu tür görüşlere bütünüyle karşıyız.

Eylem Birliğinin Muhtevası ve İlkeleri:

Lenin Yoldaş şöyle diyor: “Anlaşmaktan, partili olmayanlar ‘bir taktik karar’ ya da çizgi ‘saptama’yı anlarlar. Partililer için anlaşma parti çizgisini sürdürme işine başkalarını katan girişimdir.” (Aç.Lenin) Bu Leninist tez eylem birliğinin muhtevası sorununa da cevap vermektedir. O halde eylem birliğinin platformu (yani, muhtevası) Marksist-Leninist çizginin asgari programına uyan güncel hedef ve taktiklerin ihtiva eder, siyasi hedef ve stratejilerini yansıtır.

Bizim sorunu bu şekilde ortaya koymamız sekterlik midir? Hayır, değildir. Çünkü Marksist-Leninist çizginin asgari programı, halk sınıflarının objektif devrimci hedeflerinin ve taleplerinin doğru bir özetidir. Ve proletarya ideolojisi önderliğindeki müşterek programıdır. Dolayısıyla bu asgari program, yeterli bir ideolojik mücadele ve ajitasyon, propaganda ile halk kitlelerini en iyi harekete geçirebilecek temeli verecektir. Komünistlerin görevi bu platformun gerçekleşmesini sağlamaktır. Bu sekterlik değil, ilkeli mücadeledir.

Meseleleri somutlaştırırsak eylem birliği için merkezi görüşmelerin başlanı konusunda görüşlerimiz şöyledir:

1) TKP(M-L)’nin meşru devamı olduğumuzun merkezi görüşme yapılacak siyasetler tarafından kabul edilmesi.

Bilindiği gibi TKP(M-L) ‘73 yılında ağır bir yenilgiye uğramıştı. Daha sonraki gelişme içerisinde bir kısım kişi tarafından TKP(M-L)’in merkezi önderliği durumunda olan Koordinasyon Komitesi ele geçirildi. Bunlar uzun bir süre suskun durumda kaldılar ‘76 Nisanından itibaren TKP(M-L)’in var olmadığı “TKP(M-L) Hareketi’nin olduğu; TKP(M-L)’in görüşlerinin doğru değil anahattıyla yanlış olduğu temel tezleriyle

karşımıza çıktılar. TKP(M-L)'in görüşlerine taban tabana zıt görüşleri Proleter Birlik adlı bir yayın organında "TKP(M-L) Hareketi" imzası ile yayınladılar.

Gelişme içerisinde onlar TKP(M-L)'den atıldılar. Ve zaten onlar TKP(M-L)'i değil "TKP(M-L) Hareketi"ni temsil ettiklerini söylüyorlardı.

Onların partiden atılmasından sonra iki yıl süren çalışmalar sonucu TKP(M-L) 1.Konferansı geçtiğimiz Şubat ayı içerisinde toplandı ve merkezi yapı yeniden sağlandı.

Eylem birliği konusunda böyle bir meselenin getirilmesinin sebebi "Proleter Birlik" tarafından takınılan son tavırlardır. Onlar, belirttiğimiz gibi uzun bir süre TKP(M-L)'e ve onun yan örgütlerine hiçbir şekilde sahip çıkmıyorlardı.

İllegal yayınlarını "Hareket" imzası ile yayınlıyorlardı. Oysa aynı sürelerde bizim çeşitli bölgelerde TKP(M-L) adına yayın organlarımız, TKP(M-L)'in yurt dışı teşkilatı adına Komünist; TKP(M-L)'in yurt içerisindeki çeşitli bölgeler adına Kızıl Yol, Halkın Direnişi, Devrim Yıldızı.... vs çıkıyordu.

Proleter Birlik yakın zamana kadar bunlar hakkında hiçbir şey söylememesine rağmen "Parti için ileri" şiarını attıktan sonra TKP(M-L)'den va Onun "Komünist bir örgüt" olmasından bahsetmeye; kendisini dürüst olmayan bir tutumla TKP(M-L)'in temsilcisi gibi göstermek istemeye başlamıştır.

Bu yüzden halk saflarındaki siyasetlerle merkezi görüşmelerimizin başlayabilmesi için arkadaşların bizi TKP(M-L)'in meşru temsilcisi olarak görmesi gereklidir. Eylem birliklerinin çeşitli ittifakların olabilmemesinin ilk şartlarının birisi karşılıklı varlık olarak tanınmaktır. Görüşmeyi kabul ettikleri her siyasetin knedi değerlendirmesidir.

2)Bizim, bugünkü şartlarda halk saflarında görüp değerlendirdiğimiz siyasetler: THKO; THKO'dan atılan yada ayrılan.....; THKP-C'ni temsil ettiklerini iddia eden MLSPB, Acilciler,.....; THKP-C(M-L) Hareketinin"üç dünya teorisi"ni kabul ve reddeden kesimleri TKP(M-L) saflarından atılmış olan Proleter Birlik,.....;Milli burjuvazinin menfaatlerini savunan.....;Beş Parçacılar, UKO.....'dır .

Bunlardan THKO'nun meşru temsilcisi olarak Yoldaş dergisini görüyoruz. Diğer bazı teşkilatların meşru temsilcisi olarak herhangi birini görme durumunda değiliz. Görüşmeler esnasında meseleleri doğrudan öğrenip araştırdıktan sonra karar verilebilir.

3) Bu saydığımız siyasi örgüt ve gruplarla, yukarıda açıkladığımız çerçevede eylem birliklerin amaçlıyoruz. Şu noktaları tekrar vurgulamalıyız.

Birincisi, eylem birliği taktiğini kesinlikle komünistlerin birliğini sağlayacak bir temel olarak görmüyoruz. İkincisi, halkın birleşik cephesinin inşası meselesi ile eylem birliği taktiklerini birbirinden kalın çizgilerle ayırıyoruz. Halkın Birleşik Cephesi halk sınıflarının ittifak meselesidir, ve bugün somut olarak gündemde değildir. Sınıfsal ittifak, kalıcı, programa bağlı bir işbirliğidir. Eylem birlikleri ise, somut siyasi kampanyaların yürütülmesinde izleyeceğimiz bir taktiktir.

Üçüncüsü, bugünkü şartlarda, çeşitli somut siyasi hedeflerde, Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleştirilmesine hizmet edici ortak mücadele platformları tespit edilip uygulanması şeklinde, eylem birlikleri gerçekleştirilebilir ve gerçekleştirilmelidir.

4) Bu temelde bir eylem birliğinin gerçekleşebilmesi için, halk saflarındaki siyasetlerin kendi aralarında halk demokrasisini uygulamaları, "propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik" ilkesini kayıtsız şartız kabul etmeleri gereklidir.

Eylem birliğinde en başta gelen temel ilke budur. Bu ilkenin iki yönünden anlaşılması gereken nedir?

Her şeyden önce eylem birliğinin olduğu platforma sadık kalmak, bu platformda belirlenen ve verilmek istenen mesajların yığınlara ulaşip, malolmasını sağlamak ve kitlelerin bu hedefler için harekete geçirmek. Bu, eylemin birlik yönünü oluşturur.

Eylemin serbestlik yönünü ise, eylemin hazırlanması çalışmalarında yürütülecek ajitasyon, propaganda, siyasetler arası ideolojik mücadele, her siyasetin kendi çizgisini kitlelere kavratmaya yönelik çalışması, eleştiri-özeleştiri, kısacası eylem öncesi, esnası ve sonrası yapılacak bu tür faaliyetler oluşturur.

Biz eylem birliğinin yarışma haline dönüştürülmesi taraftarı değiliz. Bu bakımdan eylemin serbestlik yönünden çizgi, slogan, vs yarışırma şeklinde bir sonuca varılmasına da kesinlikle karşıyız.

Ajıtasyon ve propaganda da serbestlik ilkesi, her türlü ajıtasyon ve propagandanın yapılması, bunun sınırsız olarak uygulanabilmesi anlamına gelmez. Bütün siyasetler bu ilkenin kabulü temelinde hareket etmeli ama somut durumda eylem birliğinin oluşmasına sebep olan meselelerde birlik yönüne ağırlık vermeli; ajıtasyon propaganda yapıyorum gerekçesiyle eylemin muhtevasını karartacak, saptıracak tarzda davranış ve anlayışlara karşı olmalıdırlar. Yapılan eylem birliği belli siyasetlerin sınırlı sayıdaki unsurunu değil kitleleri kucaklamaya yönelmelidir. Açıktır ki, serbestlik ilkesinden pratikte herkes istediğini yapar sonucunun çıkararak kitleleri kucaklamaya yönelinemez.

Biz bu bakımdan ajıtasyon-propaganda da serbestlik ilkesinin çeşitli eylemlerde pratik olarak kitle gösterilerinde o eylemin muhtevası çerçevesine sınırlanabileceği, bunun gerekli ve aynı zamanda mümkün olduğu görüşündeyiz. Şimdiye kadar edinilen pratik tecrübeler bu tür tutumların; eylemin muhtevası çerçevesinde ortak şiarlar tespit edip ona ağırlık vermenin olumlu ve halkın yararına olduğunun göstermiştir.

Sonuç olarak, eylem esnasında platform öncelik taşır; eylem esnasında serbestlik yönünü ilkenin birlik yönünün sınırları çevreler.

Bu konuda bir diğer mesele eylem birliği içindeki siyasetler arası eşitliktir. Siyasetler eylem birliği içinde propaganda imkanlarının kullanılmasında, söz almada eşit haklara sahip olmalıdır. Eşitliğin öbür yönünü de elbette yapılacak çalışmalara ortak olmak ve sorumluluk almak oluşturur. Açıktır ki, bu çalışmalara katılmayan, eylem birliğine yanaşmayan siyasetlerin söz almada vs. eşit haklara sahip olması diye bir mesele yoktur.

5) Bu eylem birliklerinde halk demokrasisi, bu siyasi hareketler arasında eleştiri-özeleştirme mekanizması işletilerek pekiştirilmelidir.

Halk saflarındaki siyasetlerin birbirine karşı eleştiri-özeleştiride devrimci dürüstlüğü elden bırakmamaları; halkın çıkarının önüne geçmiş olan grupçu zihniyetlerin yıkılmasında önemli bir meseledir. Biz, ne özeleştirinin bir küçüklük, ne de eleştirinin eylem birliğini ortadan kaldırmaya yönelik bir hareket olduğu görüşündeyiz. Bütün siyasi hareketler yaptıkları özeleştirinin sadece birbiri karşı değil, esas olarak halka karşı olduğun bilincinde hareket etmelidirler.

6) Eylem birliği, sadece halk kapsamına giren siyasetler ve örgütlerle ele alacağımız bir meseledir. Karşı-devrim cephesine dahil siyasetlerle eylem birliği yapmamız söz konusu değildir. Bugün ABD emperyalizmine bağlı komprador burjuva ve toprak ağalarını temsil eden AP, MHP, CGP, DP, MSP; esas olarak başta Batı Alman emperyalizmi olmak üzere. Avrupadaki emperyalistlere bağlı komprador burjuvazi ve toprak ağaları kilğini temsil eden CHP-Rus Sosyal Emperyalizmin uşağı T"K"P, TİP, TSİP, İGD, İKD, PİM, Özgürlük Yolu vs. ve artık karşı-devrim cephesinde yerini almış olan, bugün özellikle Batı Avrupadaki emperyalistlerin uşakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarına hizmet eden Aydınlık yeni modern-revizyonizmini halkımızın düşmanı kapsamı içerisindeki siyasetler olarak görüyoruz. Bunlardan sosyal-fasistler ve yeni modern-revizyonist Aydınlık, sosyalist maskesi ile hem yurtsever demokrat bir kitleyi hem de bazı halk kapsamındaki siyasetleri etkisi altında tutmaktadır. Görevimiz bu zararlı akımları hem halktan hem de bu siyasetlerden koparmak tecrit etmektir. Bu, öncelikle tavizsiz bir ideolojik siyasi mücadele ve teşhir çalışmasına bağlıdır. Ancak biz düşman siyasetleri fiziki olarak da tecrit etmek zorundayız. Belirli bir eylem sözkonusu olduğunda, bunların etkisinde kalan, orta yol izleyen halka ait siyasetleri, halk düşmanları ile eylem birliğini reddederek yanımızda yer almaya zorlamalıyız. Fakat bu ilke pratikte TKP(M-L)'in halk düşmanlarının katıldığı hiç bir eyleme katılmayacağı anlamına gelmez. Biz eylemin kendisini somut şartlara göre değerlendiririz. Birincisi, , eğer eylem halkın somut talebinin sonucu olarak konuluyor ve anti-emperyalist, anti-fasit, anti-feodal bir muhteva taşıyorsa, ikincisi, eylem geniş bir halk kitlesini hareket geçirecekse, biz komünistler halkımızın bu somut taleplerine cevap vermek halk kitlesinin bulunduğu her yerde bulunmak amacıyla böyle bir eyleme katılabiliriz. Biz gücümüzün yettiğince bu eylemin sosyal-faşizmin ve sosyal emperyalizmin yedeğinde gelişmesini engellemeye çalışır; işçi, köylü, emekçi halkımıza eylemi doğru muhtevasını kavratmaya çalışırız. Ancak bu katılma kesinlikle açıklanan eylem birliği platformunda olamaz; bizim bağımsızlığımızı koruyamayacağımız şartlarda da söz konusu edilemez.

Eylem birliğinin sağlanmasında ilk adım olan merkezi görüşmelerin başlamasından sonra, önümüzdeki dönemde bunun somut olarak yoğunlaştırılması ve uygulanması gereken hususlar olarak; her somut olayda mahalli, daha geniş olarak bölgesel, ve önemli ölçüdeki güçlerle tek yerde yapılacak merkezi kitli gösterileri; merkezi düzeyde yazılı ve sözlü bilgi alışverişi; çeşitli konularda dolaylı yollardan değil, teşkilatların birbiriyle merkezi görüşmeler yaparak, çıkarılan yayın organlarını, yazıların ve eleştirilerini vermeleri; çeşitli pratik konularda birbirine yardımcı olmaları gibi hususları görüyoruz.

Biz kısaca belirttiğimiz bu çerçevede merkezi görüşmeye hazır olduğumuzu bahsi geçen teşkilat yöneticisi arkadaşlara bildiririz.

Merkezi görüşmelerin olmaması halinde bölgesel planda görüşmelerin yapılması konusunda da hazırız.

Arkadaşların talebimize somut cevaplar vereceğini umar, böyle bir ilişkiyi halkımızın yararına bulduğumuzu bir kez daha hatırlatırız.

Çeşitli milliyetlerden halkımız mutlaka düşmanlarını altedecektir!

TKP(M-L) MKSB

22 Nisan 1978

AÇIKLAMALAR

1) Burada iki noktayı yanlış anlaşılmasını için açıklamak yerinde olur.

Ülkemizde “inşa” sözcüğü iki anlamda kullanılıyor. Birincisi Komünist Partinin kurulması; ikincisi bu partinin her alanda geliştirilip, güçlendirilmesi.

Görüşümüze göre Komünist Partisinin kurulması ile inşası ayrı ayrı şeylerdir. Marksizm-Leninizm temelinde kurulmuş olan bir Komünist Partisi için inşa, partinin bütün hayatı içerisinde ideolojik-siyasi ve örgütsel alanda geliştirilip güçlendirilmesi, yetkinleştirilmesi demektir.

Türkiye’de ilk Komünist Partisi 10 Eylül 1920 yılında Komünist Enternasyonal’e bağlı olarak çeşitli komünist grupların Mustafa Suphi önderliğinde birleşmesiyle kurulmuştur. TKP kurulduktan kısa bir süre sonra partinin inşası için çalışan komünistlerin önemli bir bölümü (çoğu MK üyesi olan M.Suphi v 14 yoldaşı) Kemalistler tarafından katledilmiştir.

Daha sonra Parti yönetimi burjuvazinin eline geçmiş; Şefik Hüsnü TKP’ni süreç içinde bir orta (milli) burjuva partisine dönüştürmüştür.

1952 yıllarında komprador burjuvazi ve toprak ağaları TKP’ye karşı giriştikleri yeni bir saldırıyla onu örgütsel bakımdan da tamamen çökertmişlerdir. Tutuklanan TKP kadrolarından bir kısmı 27 Mayıs darbesi sonucu çıkarılan aftan yararlanarak çıkıp soluğu yurtdışında aldılar. Yurtdışındaki diğer mülteci revizyonistler birleşip “TKP Yurtdışı Bürosu”nu oluşturdular. Bu unsurlar kendilerine daha sonra “TKP” demeye başladılar.

Gerçekte bu T’K’P ile M.Suphi önderliğindeki TKP’nin bir ilişkisi yoktur. TKP’nin böyle bir dönüşüme uğraması Türkiye Komünistlerinin önüne bir Komünist Partisini yeniden kurma görevini çıkardı. Bu görev İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarımız tarafından 9-10 Şubat 1972 yılında TKP(ML) kurularak yerine getirildi. Bundan sonra partinin önünde duran görev partinin her alanda inşası göreviydi.

Bizim Komünist Partisinin kurulması ve inşası hakkındaki görüşümüz budur.

Aynı bölümde bir de ülkemizdeki komünistlerden bahsediliyor. Bizim bu konudaki anlayışımızda nettir. Biz Türkiye de bugünkü sonot durumda komünistlerin büyük çoğunluğunun TKP(M-L) saflarında teşkilatlanmış olduğu görüşündeyiz. Ülkemizdeki komünistlerin büyük çoğunluğunun yanısıra bir kısımda TKP(M-L)’in görüşlerini benimsemeyi kabul etmesine ve bu doğrultuda çalışmasına rağmen, onların parti ile ilişkisi kopuktur. Bu, parti merkezini ele geçirmiş burjuvazinin darbesi sonucu ortaya çıkmış bir durumdur ve geçicidir.

TKP(M-L)’in dışında kendilerini Marksist-Leninist olarak değerlendiren çeşitli siyasi hareketler vardır. Bunlar gerçekte Marksist-Leninist değil küçük burjuva ve milli burjuvazinin menfaatlerini savunan teşkilatlardır. Açıktır ki, iyi niyetlerine bakarak onların üyelerini komünist olarak değerlendirmek hatalıdır.

2) Burada halk saflarında görüp değerlendirdiğimiz siyasetlerin isimlerinin bir kısmı doğru bulmadığımız için yazılmamıştır. Bunlar sözlü olarak belirtilecektir. Bazı siyasi akımlar hakkında ise görüşümüz net değildir. Bunlar hakkında görüşümüz inceleme içerisinde kısa zamanda sonuçlanacaktır.

PMK 1. Toplantısında alınan karardır.

EĞİTİM ÇALIŞMASI PROGRAMI

Her örgütlü yoldaş önce bir “TEMEL EĞİTİM”den geçecektir. Bu temel eğitimde yoldaşlara Marksizm-Leninizm’in ilkeleri en genel biçimiyle öğretilecektir. temel eğitimden şu eserler incelenecektir.:

- Komünist Manifesto (Marks-Engels)
- Diyalektik ve Tarihi Materyalizm (Stalin)
- Leninizmin İlkeleri (Stalin)
- SBKP(B) Tarihi
- Mao’dan dört makale (Teori ve Pratik ya da Felsefe İncelemeleri.)
- Ücret, Fiyat, Kar (Marks)

Bu eğitimden geçen yoldaşlarla İK yoldaşın eserleri bir kez daha incelenmelidir.

Bu aşamayı da geçen yoldaşlarla üst derecede teorik eğitime geçilmelidir. Burada öncelikle siyasi meseleler ele alınmalı ekonomi politik ve felsefe, siyasi sorunlara bağlı olarak ele alınmalıdır.

Bu düzeydeki eğitim çalışmasında incelenecek konular ve bu konulardaki temel eserler şunlardır:

Devlet Sorunu: Devlet ve Devrim (Lenin)
 Proletarya Devrimi ve Dönek Kaustky (Lenin)
 Anti Dühring (Engels)
 18. Brumaire (Marks)
 Ailenin /Devletin/Özel Mülkiyetin Kökeni (Engels)
 Örgütlenme Meselesi: Ne yapmalı (Lenin)
 Bir adım ileri iki adım geri (Lenin)
 Örgütlenme İlkeleri (Lenin)
 Gothe/Erfurt programlarının eleştirisi (Marks, Engels)
 Sosyo-Ekonomik yapı : Rusya’da Kapitalizmin Gelişmesi (Lenin)
 Tarım Sorunları (Lenin)
 Ekonomi Politik (.....)
 Kapitalizm öncesi Ekonomi biçimleri (Marks)
 Filipinlerde Halk Savaşı (A.Guerrero)
 Endonezya KP belgeleri (.....)
 Emperyalizm/Sosyal
 Emperyalizm : Emperyalizm (Lenin)
 Sosyalizm ve Savaş (Lenin)
 19.cilt (Enver Hoca) (.....)
 Modern revizyonizm ve Sosyal
 Emperyalizm üzerine (Mao Zedung) (.....)
 Faşizm : Faşizme karşı Birleşik Cephe (Dimitrof)
 Faşizm Üzerine Dersler (Togliatti)
 Faşizme karşı savaş konuşmaları (Stalin)
 Oportünizm : Halkın Dostları Kimlerdir (Lenin)
 ‘Sol’ Radikalizm (Lenin)
 Tasfiyecilik üzerine (Derleme Lenin)
 Muhalefet üzerine (Stalin)
 Demokratik Devrim: Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin iki taktiği (Lenin)
 Mao Zedung, Seçme Eserler; II; III, IV
 Milli Demokratik Devrim (Stalin)
 Almanya’da Demokratik Devrim (Engels)
 Milli Mesele : Milli Mesele ve sömürgeler Meselesi Üzerine (Stalin)
 Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (Lenin)
 Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri (Lenin)
 Ekim Devrimi: Nisan Tezleri/ Ekim Devrimi (Lenin)

Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin taktiği (Stalin)
 Bütün Eserler cilt 3 (Stalin) (.....)
 Çin Devrimi : Seçme Eserler (Mao Zedung)
 Arnavutluk Devrimi : AEP tarihi
 Vietnam : VIP tarihi
 Askeri Yazılar : Askeri Yazılar (Mao Zedung)
 Partizan Savaşı (Marks/Engels/Lenin/Stalin derleme)
 Halk Savaşı-Halk Ordusu (Giap)
 Milli Kurtuluş Savaşımızın tecrübeleri (M.Şehu)

Uluslararası Komünist Hareket: Komintern belgeleri

1957/1960 Konferans belgeleri
 1963 Polemikleri

Kadınlar Meselesi : Ailenin, Devletin, Özlek Mülkiyetin Kökeni (Engels)

Kadın ve Marksizm (Derleme)
 Sosyalizm ve Kadın (Bebel)
 Sosyalizmin İnşası : SBKP 15/16/17/18 PK Raporları (Stalin)

Leninizmin Sorunlarındaki yazılar (Stalin)
 AEP ve ÇKP Parti Kongre Raporları
 BPKD belgeleri (.....)
 Ekonomi Politik
 Ekonomi Politik: Ekonomi Politğin Eleştirisine Katkı (Marks)

Kapital 1, II, III (Marks)
 Artı Değer Teorileri (Marks)
 Felsefe : Alman İdeolojisi (Marks/Engels)

Felsefe İncelemeleri (Marks/Engels derleme)
 Felfesenin sefaleti (Marks)
 Doğanın Diyalektiği (Engels)
 Materyalizm ve Ampyokrtisizm (Lenin)
 Felsefe Defteri (Lenin)
 4 Felsefe yazı (Mao Zedugn)

Bu düzeydeki eğitim çalışmasında izlenecek sıra; somut duruma ve ihtiyaca göre, her komitenin kendisi tarafından tespit edilmelidir.

Genel tartışmalarda öncelikle hangi konunun inceleneceği; hangi eserlerin inceleneceği ayrıca bildirilecektir.

Bütün parti hücrelerinde sürdürülen eğitim çalışmasına paralel olarak Partimizin yayınları da sürekli olarak incelenecektir

Yukarıda adı verilen eserler dışında; Markist-Leninist klasiklerin tümünü okumakta yarar vardır. Yukarıdaki listede sayılan eserler her konudaki temel kaynaklardır. Bunun yanında daha bir dizi yardımcı yazı ve kitap vardır.

Yukarıda incelenmesi istenen kitaplar dışında; Her hücrede Türkiye'nin tarihi,; sosyo-ekonomik yapısı vb. üzerine eğitim çalışması da yürütülmelidir.

Bu yazılar yanında okunacak bir dizi yardımcı kitap vardır. Bunların listesi önümüzdeki dönemde çıkarılacaktır.

Örgütsüz kişilerle yapılan eğitim çalışmasında somut duruma göre bir program izlemeliyiz.

Geri bilinçli örgütsüz kişilere esas olarak sözlü propaganda yapılacak; ikinci aşamada eğitim dizisinden broşürler üzerinde eğitim yapılacaktır. İleri bilinçli; örgütsüz kişilerle eğitim ihtiyaca göre düzenlenecektir.

Her iki halde de ilişki kurduğumuz kişilere partimizin legal ve illiegal yayınlarını çeşitli yollardan ulaştırmak, okunmasını sağlamak, üzerinde tartışmak görevimizdir.